S 7. — III. ÉVFOLYAM 15. SZÁM.
BUDAPEST, 1943. ÁPRILIS
ÁRA:
24
FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

DÖRÖGNEK AZ ÁGYUK
A TUNISZI FRONTON...

FENYŐRENGETEGEKEN KERESZTÜL VONUL A HONVÉDSÉG KELET FELÉ...
A hó már eloldadt, sár borítja a széles erdei utat, melyen véres fejjel vonultak vissza Moszkva téli elitcsapatai...

HONVÉDEINK

AZ OLVADÁS VÍZZEL BORÍTJA EL A MEZŐKET...
Csak így lehet közlekedni hosszú kilométereken át

A HŐLÉTŐL SÜPPEDŐS AVARON
hangtalanul nyomul előre a főcsapat oldalát biztosító puskás század...

A TÉLI OFFENZIVA BOLSEVISTA KÉZRE JUTTATTA A FALUT
Néhány hetes uralom után azután ilyen állapotban hagyták el a magyar megszállás alatt szépen fejlődő helységet... Az élcsapatok keresztül vonulnak a falun, hogy a távolabbi erdőben felvegyék a harcot az ellenség utóvédjeivel...

A SZOVJETFRONT KITÜNTETETT MAGYAR HŐSEI

TAÁL JÁNOS
tábori lelkész, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

MOLNÁR GYULA
hadnagy, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

SZILÁGYI DEZSŐ
zászlós, Kormányzói Dicsérő Elismerés, hadiszalagon a kardokkal

EMBER ISTVÁN
őrmester, II. oszt. német vaskereszt

SZECSŐDI JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Bronz Érdemérem, hadiszalagon

NÉMETH TIBOR BÉLA
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SZALAY ZOLTÁN
őrvezető, Magyar Kis-ezüst Vitézségi Érem

FÉLÓRÁVAL EZELŐTT MÉG BOLSEVISTA TERRORISTÁK GYUJTOGATTAK A FALUBAN...

Az égő házakat magyar rohamisták kutatják át és kérlelhetetlenül megsemmisítik csapdába szorult ellenfeleiket...

LÉGELHÁRÍTÓK VÁRJÁK A RATÁKAT AZ ÚJ ARCVONALON

A KELETI FRONTON

ILYEN TEREPEN ÉS ILYEN AKADÁLYOKON KERESZTÜL NYOMULNAK ELŐRE HONVÉDEINK...

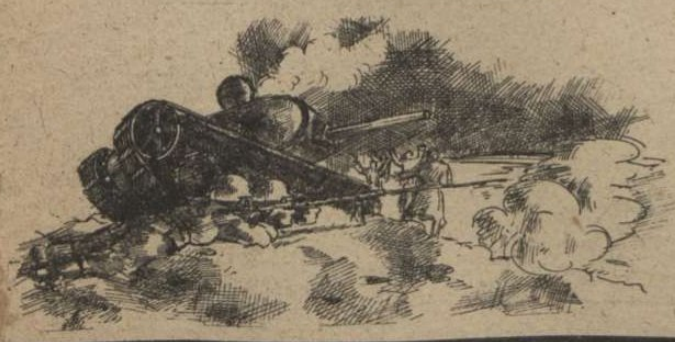

→ MAGYAR ÉS NÉMET BAJTÁRS

kíséri a honvéd haditudósítót folyami portyázásra...

A SZOVJETFRONT MAGYAR HŐSI HALOTTJAI:

nemes nagy- és kisbarkóczi PÓSFAY EDE
százados

JESZENSZKY ELEK
főhadnagy

SIMODI LÁSZLÓ
hadnagy

Dr. VILLÁNI JÁNOS
zászlós

AICHORN PÁL
tizedes

URBÁN JÁNOS
őrvezető

FEKETE ISTVÁN
honvéd

SZEMBEN ANGLIÁVAL..
Német őr a La Manche csatorna partján, a vasbetonból készült s alápincézett őrház előtt

A KÜLFÖLDI KATONAI ATTASÉK,
egy tábori ágyús egység gyakorlatát nézik a francia tengerparton

A PÁNCÉLERŐDÖK VÉGTELEN SOROZATA AZ EURÓPAI PARTOK MENTÉN
32 hónap megfeszített munkájának csodálatos eredményét először látták a külföldi katonai szakértők...

A NYUGATI ERŐDITMÉNYVONALBAN

RÜNDSTEDT VEZÉRTÁBORNAGY „Nyugat főparancsnoka" (balról második) a páncélvadászok gyakorlatán, amelyet a külföldi katonai attasék is végignéztek

A hét végén érkezett a szenzációs hír, hogy a német vezérkar meghívta a külföldi katonai attasékat és a külföldi újságírók egy csoportját, a hollandiai, belgiumi és franciaországi partvédelmi művek megtekintésére. A titoktartást a német vezérkar többé már nem tartja szükségesnek, mert 32 hónap csodálatraméltó erőfeszítésével kiépült nyugaton a világ legmodernebb erődvonala, megakadályozni az ellenség minden partraszállási kísérletét!

„REPÜLŐ HALAK" az Atlanti Óceán partján. A hatalmas ballonok a magasba szállnak s várják a zsákmányt..

DRÓTSÜVÉNY, BETON, AKNA, FARKASVEREM
és elszánt katonai erő védi a nyugati tengerpartot

RIADÓ A TENGERPARTON

A nehéz ütegek tűzérsége kirohan a fedezékekből,

...s már süvít az őrlás gránát át a Csatornán Dover irányába. Európa nyugati hadseregének ütőerejéről meggyőződtek a külföldi katonai szakértők...

— elfoglalja helyét a vasúti kocsikra szerelt hatalmas ágyúknál...

HÉTRŐL HÉTRE

Vigyázat! Vigyázat!

Riadót ver az életösztön és a megcsúfolt igazság, az európai nemzetek önvédelmének megszervezésére! Az elmúlott hetekben az angol hatalmi politika levedlette színeit s megmutatkozott nyers valóságában a világ népei előtt. Londonban a szabadság, az önrendelkezési jog és a kis nemzetek védelmének annyiszor elszavalt jelmondatát leakasztották a politikai cégtábláról s helyére ezt az egy szót festették rikító vörös betűkkel: — szovjetszövetség... Ez az értelme annak a forradalmi változásnak, amely a nemzetközi politika minden régi tételét halomra döntötte s különösen a kisebb nemzeteket, a puszta létkérdés új megvizsgálása elé állította. Már az év elején érezhető volt az angol sajtóban a nagy változás enyhe előszele s mégis váratlan vihart aratott a Times első félreérthetetlen vezércikke Szovjetoroszország „természetes" jogairól. A vezető angol lap, Eden külügyminiszter washingtoni útja előtt tartotta szükségesnek megállapítani, hogy a Németországtól keletre fekvő területeken egyetlen nagyhatalom sem érvényesíthet politikai befolyást a szovjettel való szoros együttműködés és megállapodás hiányában... A Times szerint Szovjetoroszországnak joga van megkövetelni azt, hogy nyugati határa és Németország között csak olyan kormányok vezessenek és olyan népek lakjanak, amelyek baráti érzelmekkel viseltetnek a szovjet iránt. A Times érzelgősség nélkül állítja, hogy Anglia részéről tiszta őrület lenne egyes kis nemzetek igényei miatt eljátszani Szovjetoroszország rokonszenvét... A brutális őszinteséggel feltárt állásfoglalás szétszaggatta a régi kötöttségek és szólamok zsilipjeit s az angol és az amerikai sajtó nagyrésze megdöbbentő lelkesedéssel üdvözölte és tágította tovább a szovjet keleteurópai fennhatóságának hitvány elméletét. A megindult szenvedélyes vita meglepően rövid idő alatt elsodorta az atlanti bullát és a demokráciák hadüzeneteinek összes érveit.

A

MAGYAR FUTÁR

független harcosa a koreszméknek!

Nincs megállás

a demokrata engedményekben! Moszkva megtámadta Sikorszkit és ellenforradalmár bandának nevezte a Londonban székelő emigráns lengyel kormányt. A Times azonnal válaszolt és azt írta, hogy nagy hiba volt garantálni annakidején a lengyel határokat. A Nation eggyel tovább lépett s örömmel jelentette, hogy Anglia sohasem vállalt szavatosságot Lengyelország keleti határaiért, tehát nincs semmi baj a szovjetkövetelések miatt... A moszkvai rádió lecsepülte a londoni szerb kormányt a sárga földig s az angol kommunisták lapja azonnal a szerbek eltávolítását követelte Anglia földjéről... Az angolok figyelmeztették Amerikát, hogy tanúsítson megértést Szovjetoroszország háborús céljai iránt s az amerikaiak azzal vágtak vissza, hogy jobban méltányolják ők a szovjetérdekeket, mint bizonyos angol körök... Vígan folyik a licitáció s a demokráciák sajtója már tele tüdővel zengi az új mesét, hogy a kis nemzetekkel nehéz boldogulni, mert örökké csak nyűgösködnek és zavarják a nagy terveket, ahelyett, hogy bölcs tömörítésükbe belenyugodnának. Raymund Clapper, az amerikai New York Herald hasábjain végre teljes világossággal megírta azt is, hogy az Egyesült Államokat nem érdeklik az európai határkérdések s az atlanti bullát nem lehet felhasználni dobverőnek minden egyes kis nemzeti érdek megszólaltatására... „Az amerikaiaknak eszük ágában sincs keresztes hadjáratot vezetni valamelyik európai kisebbségért s csak az komoly feladat, hogy Washington az angol minta szerint végleges szövetséget kössön a szovjettel..." Kornicsuk, a szovjet helyettes népbiztosa örülhet, mert a keleteurópai népek önállósága ellen írott cikksorozatát százféle formában megismétlik az angolszász országokban, sőt már azt is hangoztatják, hogy Szovjetoroszország, az összes szláv népek egyesítésével is hajlandó szolgálni a tartós béke ügyét. Sikorszki még vitézül védekezik s legújabb nyilatkozatában kijelentette, hogy változatlanul követeli a lengyel határok visszaállítását és ha a háború végén csonka marad az ország, minden lengyel egyesül a nagy küzdelemre, megvédeni hazájuk függetlenségét és integritását a fenyegető jogtalan igények ellen... Kornicsuk szerint: „bolond az, aki elhiszi, hogy a háború után Lembergben a lengyelek uralkodhatnak" — s a londoni Nation szerint: „józan lengyel nem követelheti Angliától, hogy egy ujját is megmozdítsa a lengyel földesurakért..." Ez a keserves és kiábrándító holtpont az emigráns politikában, s a tanulság annyi, hogy egyedül a tengelyhatalmak és szövetségeseik védhetik meg Európát a bolsevizmus szennyes áradatától!

400,000 gyereket

követelt vissza Cawlina amerikai püspök a szovjettől, abból az 1 millió főnyi szerencsétlen ifjúságból, amelyet a vörösök 1939—1940-ben Lengyelország területéről a szovjetbirodalom belsejébe hurcoltak. A püspök megrázó beszámolója a Moszkvából visszatért hivatalos lengyel bizottság adatai alapján készült s jelenti a kultúrnemzeteknek, hogy 400.000 lengyel gyerek éhenhalt és megfagyott a keleti szovjetpusztaságokon. A világ már korábban értesült sokszázezer felnőtt lengyel, érthetetlen eltűnéséről s akkoriban az volt a moszkvai magyarázat, hogy ezek a polgári foglyok önként beléptek a vörös hadseregbe, kiderült azonban, hogy a „szovjetlengyel légió" bizony csak néhányezer megfélemlített emberből áll s a többit nyomtalanul elnyelte az Uralon-túli bányák és a szibériai kényszermunka-táborok gyilkos nyomorúsága. A nemzetköziséget hirdeti a kommunizmus és vezérei azt állítják, hogy az ő rendszerük nem ismer semmiféle különbséget ember és ember között, de azért a lengyelt tűzzel-vassal pusztítják s a cárok sem találtak ki borzalmasabb és embertelenebb módszereket gyűlölt népek és fajták kiirtására, mint a bolsevisták. A lengyeleket elhurcolták, mert szlávok és mégsem akarnak Moszkva engedelmes szolgái lenni, a karéliai finneket pedig azért hajtották el szülőföldjükről Ázsia belsejébe, mert nem szlávok és imádják a szabadságukat... Az okokat könnyen kitalálják és egyeztetik a Kreml börtönszerű, vastag falai között, ahol minden bástya vérükbe fojtott népek kegyetlen végzetéről regél... A bolsevista uralmat, ezt a keleti pestist nevezik mostanában milliomos tőkések, gőgös arisztokraták és műveletlen kalmárok Keleteurópa gyógyítójának s a tartós béke megteremtőjének. abban a titkos reménykedésben, hogy a halálos betegség csak ezeken a területeken sorvasztja majd el a nemzeteket s valahol messze, az angol városokban és Amerika felhőkarcolói között szép, uras és előkelő marad az élet az idők végtelenségéig. Ki hitte volna el még néhány esztendővel ezelőtt, hogy a háborús szenvedély ilyen vaksággal verhet meg keresztény országokat?...

A magyar ügyvédek

feliratából idézzük a következő részleteket, amelyek ellen az egyik liberális napilapban a zsidó ügyvédek képviselője igen heves támadást intézett: „Az 1939:IV. törvénycikk megtiltotta, hogy zsidónak tekintendő személy, az igazságszolgáltatás körében bírói tevékenységet fejtsen ki, márpedig ebből a törvényhozói akaratnyilvánításból magától értetődően csak egy következtetés vonható le, az, hogy az igazságszolgálatás terén ügyvédi hivatást sem gyakorolhat zsidónak tekintendő személy. Nem szűnünk meg harcolni a célért, amelyért eddig is minden magyar ügyvéd harcolt: hogy az ügyvédi hivatást minden vonatkozásban magyar kezekbe adjuk, magyarrá tegyük. A keresztény etikának az ügyvédi hivatás területén való teljes érvényesülése ma, amikor a hitet és hazát tagadó bolsevizmussal vívjuk élet-halál harcunkat, mindennél fontosabb. Az a törvény, amely megszüntetné a kufár szellemiségű többség uralmát, nemcsak az ügyvédi hivatás etikai átállításában birna nemzeti szempontból is nagy jelentőségű átalakító erővel, de tisztultabb jogérzékre, jogi felfogásra tanítaná a jogkereső közönséget, s az ügyvédi hivatást visszaadná igazi, eredeti rendeltetésének. A legerősebb méreghez is hozzászokik a szervezet, ha kis adagokban, fokozatosan jut hozzá. Így volt ez a zsidó szellemiséggel is, mely a magyar közélet gondolkodását lassan és fokozatosan alakította át. E lassú méreg már a nemzet életfáját, a magyar nemzeti szellemet, gondolkodást támadta meg. Ha nem lépünk fel kellő erővel és gyorsasággal, a nemzeti felfogás is áldozatul eshetik e méregnek. Ha a magyar népi elemből sarjadt ügyvéd veszi át a néplélek jogi vonatkozású felvilágosítását, a legbiztosabban ható ellenmérget juttatja el a magyar szervezetbe. Ezt a munkát mielőbb el akarja a magyar ügyvéd végezni. Nemzeteket csak az államalkotó népeknek felszabadított életereje menthet meg. A magyar ügyvédséget is csak a magyar népelemből sarjadt ügyvédség emelheti a régi erkölcsi magaslatra. Ennek a magyar ügyvédségnek pedig joga van az élethez és méltán kérheti, hogy leszedjék róla erkölcsi és gazdasági létének fojtogató bilincseit..." Ezeket a nemesveretű mondatokat s ezt a népünkön segíteni szándékozó magyar akaratot, — vajjon miért támadják sajtónkban a zsidó ügyvédek?...

Héber intelmet

olvastunk az egyik zsidó felekezeti lapban, finnországi fajtestvéreiknek némi célzatossággal ismertetett életéről és szabadságjogairól.

Olvassa, terjessze a Magyar Futárt!

A finnországi zsidókról írott jelentés mélabúsan figyelmezteti a nyájas olvasókat arra, hogy 1917-ben, a finn nemzetgyűlés hatálytalanította a összes régi zsidótörvényeket, megszüntette az évszázados korlátozásokat s kimondotta a zsidóknak az ország többi lakosaival való tökéletes egyenjoguságát. Ugyanakkor finn állampolgár lett minden olyan zsidó, aki legalább öt esztendeje az országban lakott. Ez a nemesszívű határozat 1918 januárjában bekerült a finn alaptörvényekbe s azóta a zsidóság, a kulturnemzetekhez méltó teljes szabadságot élvezi. Az élvezetben pedig részt vesz összesen 1300 zsidó, mert ennyi izraelitája van Finnországnak! Több is volt már, — valami 2000, — de a finn szabadságharc kegyetlen éveiben egy részük békésebb helyekre távozott s feladta a szabadság élvezetét, mert éppen lőttek... De ez az 1300 zsidó majdnem kivétel nélkül ősfoglalkozást űz, — vagyis házaló zsidók, batyusok és szatócsüzletesek a falvak és a városok szélén. Nem is valószínű, hogy a zsidók valaha Finnország felé tolonganának. Kemény, nehéz küzdelmet folytat a finn paraszt a mostoha természet ellen, de amit elhódít a földtől és az erdőktől, arra vigyázni tud

A SPANYOL CORTEZ MEGNYITÁSA MADRIDBAN

1 A mór testőrgárda kíséretében Franco államelnök, a spanyol törvényhozás, a Cortez épülete elé érkezik

2 Franco tábornok a bolsevizmus határtalan veszedelméről beszél a spanyol népképviselet tagjai előtt

3 A spanyol képviselők az államelnök beszédét hallgatják

Világ

Két japán rádiókép

Ba Maw, burmai miniszterelnök tokiói látogatásáról
(Felső kép) Ba Maw (balról harmadik), megérkezése a tokiói repülőtérre
(Alsó kép) Hoshino japán államtitkár üdvözli a burmai miniszterelnököt, aki Tokióban népének önkéntes csatlakozását jelentette be, az új ázsiai rendhez

(Két japán rádiókép)

A „CITY OF FLINT" VÉGÉRVÉNYESEN ELSÜLYEDT

Az 5000 tonnás amerikai gőzös, nagy szerepet játszott az 1939. évi háborús uszításban. A német hajók átkutatták a nyílt tengeren és hadianyagot találtak rajta, amelyet elkoboztak. Az amerikai sajtó a legvadabb háborús uszításra használta fel annakidején ezt a nemzetközi jognak megfelelő intézkedést. A híres City of Flint, washingtoni hivatalos jelentés szerint, most elpusztult. Egy német tengeralattjáró torpedója a tenger fenekére süllyesztette . . .

↑ német birodalmi sportvezér temetésén Göbbels miniszter a gyászbeszédet tartja

TSCHAMMER UND OSTEN

(A Magyar Futár rádióképe)

ujság

ÉRDEKES VENDÉGEK RÓMÁBAN

Mansur Daud herceg, az egyiptomi uralkodó család tagja, családjával együtt Kairóból Rómába menekült s a tengelyhatalmakhoz csatlakozott. Képünkön a herceg, a felesége és két fia, az ősi Róma halhatatlan szépségeit tekintik meg

(A Magyar Futár rádióképe)

HITLER FOGADTA FŐHADISZÁLLÁSÁN BORIS BOLGÁR KIRÁLYT

A német birodalom vezére Ribbentrop külügyminiszter jelenlétében fogadta a bolgár királyt és vele hosszabb, szívélyes megbeszélést folytatott

(A Magyar Futár rádióképe)

A LEGVITÉZEBB HOLLAND KATONA

↓ **A fiatal lovagkeresztes Mooymann önkéntest, a holland légió tagját körülveszik hazájának ujságírói s a szovjetcsapatok ellen vívott csodálatos hareának részleteiről érdeklődnek . . .**

A SUMENI KOSSUTH ÜNNEPSÉG

Megható ünnepség keretében avatták fel a bulgáriai Sumen városában a Kossuth-emléktáblát azon a házon, amelyben Kossuth élt a szabadságharc leverése után. Képünkön Déamant Dimitrov ezredes, a bolgár hadsereg koszorúját helyezi el az emlékműre

← **Bolgár katonai díszszázad a sumeni Kossuth-ünnepségen**

→ **A magyar követ (fent balról a 4.) a sumeni Kossuth-házban, bolgár politikusok és ujságírók között.**

KÁLLAY MIKLÓS, MAGYARORSZÁG MINISZTERELNÖKE

Rómába utazott és megtanácskozta a Duceval a politikai és katonai helyzetet. A magyar miniszterelnök tiszteletére az olasz király villásreggelit, a Duce ebédet adott és Bastianini külügyi államtitkár fogadást rendezett. Kállay miniszterelnököt a pápa is hosszú különkihallgatáson fogadta

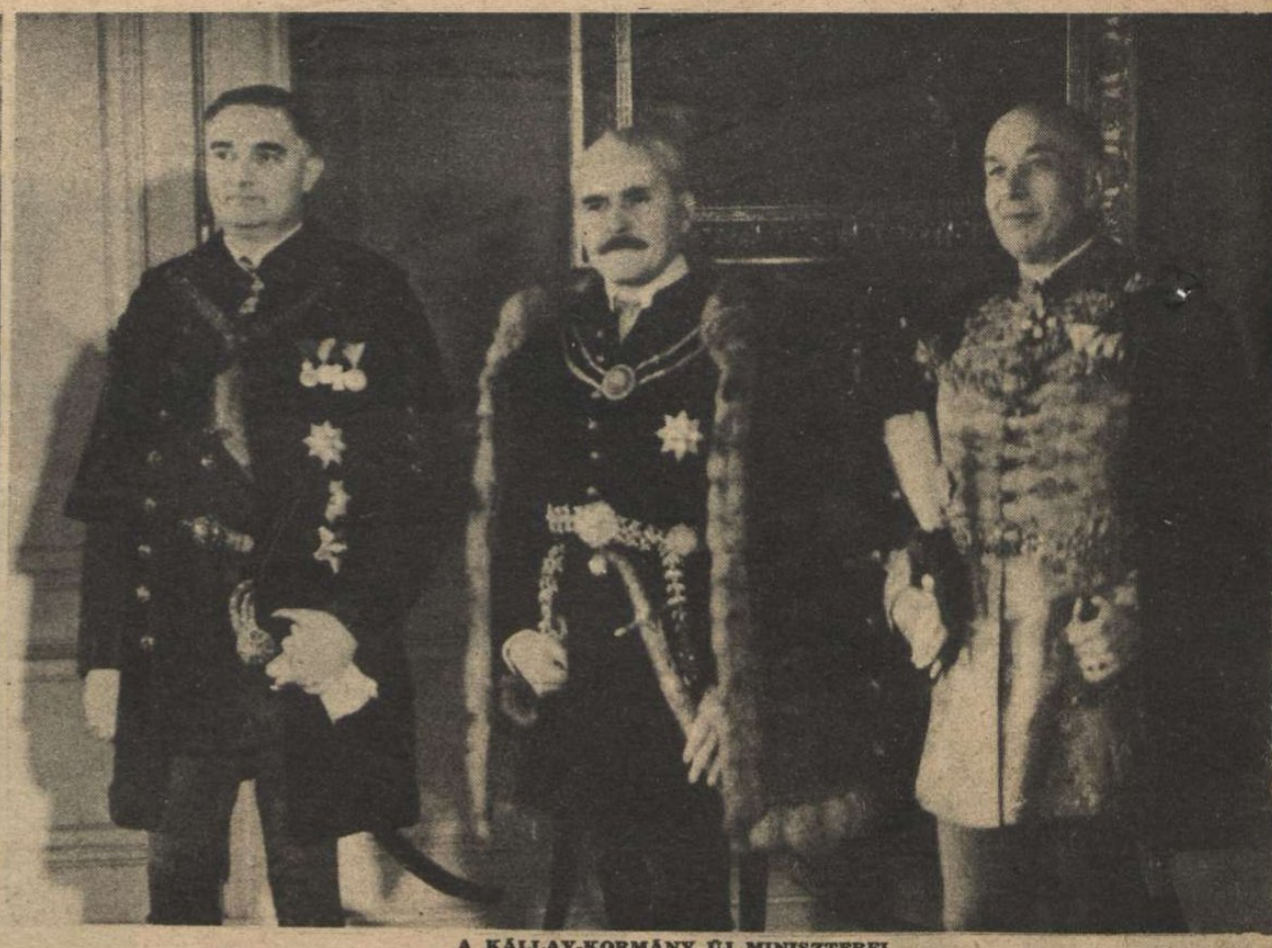

A KÁLLAY-KORMÁNY ÚJ MINISZTEREI
Bornemisza Géza, az új iparügyi miniszter (balról) és Zsindely Ferenc (jobboldalon), az új kereskedelmi miniszter, Kállay Miklós miniszterelnökkel az eskütétel után

→

A MŰCSARNOK TAVASZI TÁRLATÁRÓL:
Istokovits Kálmán: CSATA

MEGKEZDŐDÖTT A TAVASZI ESŐZÉS
Pesten nem szerették, de áldás volt a magyar földeken

MAGYAR

A közönség

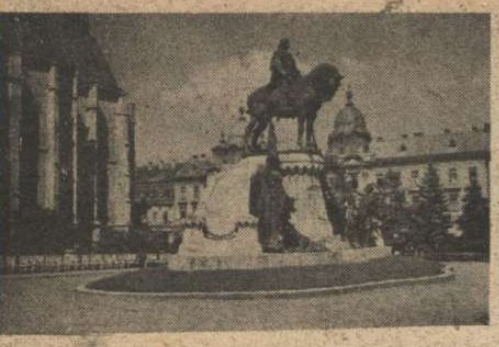

MÁTYÁS KIRÁLY EMLÉKÜNNEPÉT nagy fénnyel ünnepelte meg Kolozsvár városa. Felső képünkön a honvédség koszorúját helyezik el Mátyás király szobrán. Alsó képünk: a menet elindul Mátyás restaurált szülőháza felé

TOPOLYA HŐSI EMLÉKMŰVE
A Délvidékhez méltó gyönyörű emlékművet, Horvai János művészalkotását, április 11-én leplezik le

A BEAC VASÁRNAP DÉLELŐTT RENDEZETT „THOMKA ÁRON" EMLÉKVERSENYÉNEK startja (baloldali kép) és egyéni győztesei. (Jobboldali kép.) Balról jobbra: Kelen János (BEAC) a verseny győztese, Hagymássy (BBTE), Izsók (MAC), Lendvay (BBTE) és Eper (UTE)

KÉPHÍRADÓ

Az első gól.

FERENCVÁROS—NAGYVÁRADI AC 5:0 (2:0)

Óriási érdeklődés mellett játszotta a Nemzeti Bajnokság első idei rangadóját a Ferencváros és Nagyvárad csapata. A gólarány túlzott, mert a mezőnyben egyenrangú ellenfél volt a két csapat

Izgalmas jelenetek a mezőnyben.

Csikós véd.

Búvárnaszádok előre!

MÁRCIUSBAN 149 HAJÓT, 926.000 TONNÁT VESZTETTEK AZ ANGOLSZÁSZOK

BEMUTATJUK OLVASÓINKNAK EGY TENGERALATTJÁRÓ HŐSEIT

A német haderő 1940 márciusában **170,000 tonna** ellenséges hajóteret süllyesztett el; 1941 márciusában **325,000 tonnát**; 1942 márciusában **584,000** és 1943 márciusában **926.000 tonnát!... A viharos és kedvezőtlen tavaszi hónap évről-évre fokozódó eredményei a német tengeri hadviselés félelmetes erőnövekedését bizonyítják.** Az angolszász hajózási egységek ritkításában változatlanul a tengeralattjárók vezetnek, — az elmúlott hónapban **138 hajó, 851,000 tonna megsemmisítésével.** A **légi haderő** 75,000 tonnát, 11 kereskedelmi hajót pusztított el, de megrongált 39 hajót, több mint 220,000 tonnányi hajóteret. A könnyű német tengeri haderők **7 angol búvárnaszádot, 2 rombolót és 9 gyorsnaszádot küldtek a tenger fenekére s 2 rombolót és 7 gyorsnaszádot súlyosan megrongáltak.**

Megindult a „Dönitz-offenziva" a tengereken és az óceánon s ha a tengelyhatalmak tervszerűen előkészített példátlan erőfeszítését siker koronázza, akkor a búvárnaszádok győzelme a háború sorsát dönti el...

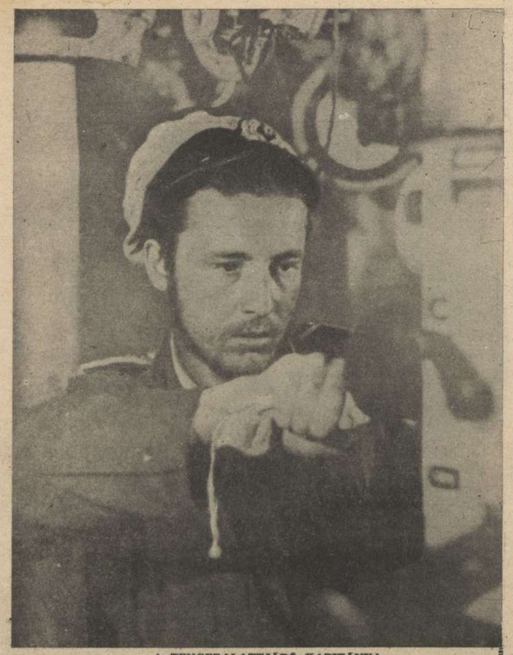

A TENGERALATTJÁRÓ KAPITÁNYA
A tudás, a felelősségérzet és a bátorság állította bajtársai élére. 30 éves. Tíz évvel ezelőtt lépett a haditengerészet szolgálatába. Már több mint 200.000 tonnát süllyesztett el. Tölgyfalombos vitéz...

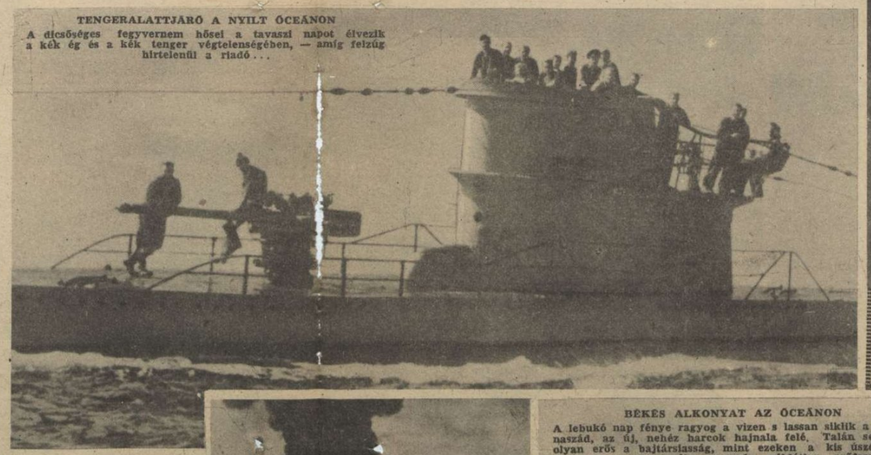

TENGERALATTJÁRÓ A NYILT ÓCEÁNON
A dicsőséges fegyvernem hősei a tavaszi napot élvezik a kék ég és a kék tenger végtelenségében, — amíg felzúg hirtelenül a riadó...

A TENGERALATTJÁRÓ FŐHADNAGYA
Vezető mérnök a búvárnaszádon. A polgári életben műegyetemi tanársegéd. A támadások technikai végrehajtásában döntő szerepe van. Az arany német keresztet tüntették ki

A TENGERALATTJÁRÓ HADNAGYA
A torpedólövészek parancsnoka, de ellátja az első tiszt összes teendőit is. 23 éves. Az első ellenséges hajót az amerikai partok közelében torpedózta meg. Harmadik útja után kapta az elsőosztályú vaskeresztet...

A FŐGÉPÉSZ
A búvárnaszád központi géptermének emberi lelke. Támadásnál a „fenyőfa" mellett áll, — így hívják a sok egymás fölé és alá elhelyezett kézikereket, kapcsolót és szelíősztetőt a búvárnaszád szívében. A főgépész 27 éves, 6 éve szolgál a haditengerészetnél s egy évvel ezelőtt kapta meg az elsőosztályú vaskeresztet...

AZ 1. SZÁMÚ ALTISZT
Rendkívül fontos katonája a búvárnaszádnak. Tengeralatti támadásnál a mélységi kormánynál a helye, ha pedig ágyúval lőnek, ő irányítja a tüzet. 27 éves. Az elsőosztályú vaskereszt tulajdonosa

A TORPEDÓIRÁNYÍTÓ ALTISZT
22 éves, 7. útján pompás sikerekkel szerezte meg az elsőosztályú vaskeresztet. Pontos munkájának eredményét, lélekzetfojtva lesi a tengeralattjáró egész személyzete s határtalan a közös öröm, ha a torpedó a célba robban...

A TORPEDÓLÖVÉSZ
Közvetlenül a kilövés előtt beállítja a torpedót a vezető tiszt parancsa szerint. Feladata felelősségteljes, de megbízhatóságát az elsőosztályú vaskereszt bizonyítja. 22 éves, otthon kereskedősegéd egy élelmiszerüzletben...

A SZIKRATÁVÍRÁSZ
Meliékfoglalkozása az élelmezés felügyelete és az elsősegély ellátása. A tengeralattjárón minden ember munkaerejét a leggazdaságosabban kell kihasználni

A RÁDIÓ-MECHANIKUS
A harcban tüzér. Mindkét feladatát kiválóan látja el. 25 éves és 150.000 tonna ellenséges hajótér elsüllyesztésében vett részt...

POLDI, A TÜZÉR
Az ágyút gondozza nagy szeretettel. 23 éves, odahaza Stiriában, falusi asztalosmester. Poldi elsőosztályú vaskeresztes...

A SÚLYEDŐ NAGY ANGOL HAJÓRÓL a tűz ropogása áthallatszik a német tengeralatti járóra...

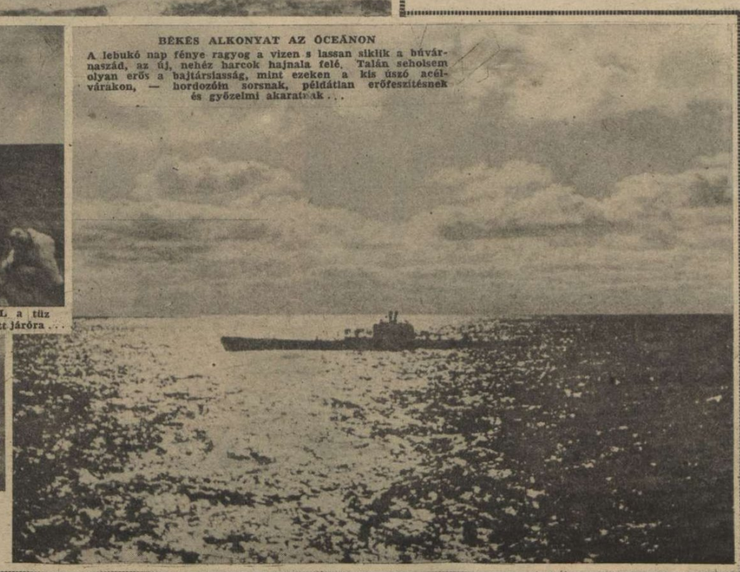

BÉKÉS ALKONYAT AZ ÓCEÁNON
A lebukó nap fénye ragyog a vizen s lassan siklik a búvárnaszád, az új, nehéz harcok hajnala felé. Talán sohasem olyan erős a bajtársiasság, mint ezeken a kis úszó acélvárakon, — hordozóin sorsnak, példátlan erőfeszítésnek és győzelmi akaratnak...

← A NÉMET BÚVÁRNASZÁD
a 11.000 tonnás tartályhajó közelében. Itt már a levegő is átforrósodott s gyorsan vissza kell fordulni...

↑ A DERÉKBATÖRT ANGOL HAJÓ
könnyebb rakománya, az óceán felszínén úszik egy ideig s életben marad legénysége menekül... — ki tudja merre és hová?..

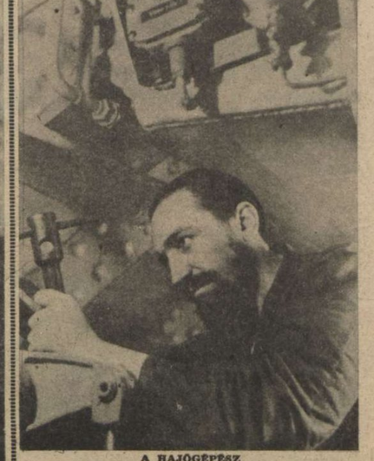

A HAJÓGÉPÉSZ
A tengeralattjáró minden alkatrészét tökéletesen ismeri. Ügyességéből és gyors munkájából függ az egész személyzet élete, ha a búvárnaszád a harcban megsérül. 33 éves, de 16 éve él a tengeren...

A KÜLDÖNC. Villámgyors parancsközvetítés a rádiófülkéből a fedélzetre. A tengeralattjáró-raj testvéregységei már harcban állanak az ellenséggel!

TUNÉZIÁRA

A TENGELYHATALMAK CSAPATAINAK HALÁLMEGVETŐ HARCA

A tunéziai nagy támadáshoz fűzött angol és amerikai reményeket a hét története nem igazolta. A német és olasz jelentések elismerik, hogy az ellenség túlerővel támad az összes frontokon s minden erejét megfeszíti, hogy az aránytalanul kisebb létszámú tengelycsapatokra döntő csapást mérjen. A hét folyamán lezajlott rendkívül heves csaták és ütközetek folyamán **Rommel serege kiürítette El Hamma és Gabes városát, de egyesült Arnim vezérezredes erős kötelékeivel s a mozgó harcokban az angolokat és amerikaiakat igen érzékeny veszteségeik után, felvonult haderejük átcsoportosítására kényszerítette.** Ez a hadművelet aránylagos nyugalmat teremtett a frontokon s a főtámadás átmenetileg elakadt. **A helyi ütközetek hevességéből a tengelyhatalmak katonai szakértői, a nagy csaták gyors fellángolására következtetnek ...**

NÉMET EJTŐERNYŐSÖK
az ellenség hátában várják a legeredményesebb beavatkozás nagy pillanatát ...

LÉGI RIADÓ TUNISZBAN
A sisakos francia leányok kivonultak a városból a szabadba s szemmelláthatóan vígan várják meg az ellenséges gépek elűzését ...

A NÉMET PÁNCÉLOSOK ELLENTÁMADÁSRA INDULNAK MONTGOMERY CSAPATAI ELLEN

ÖSSZESZEDETT ANGOL KATONÁKAT BÁMULNAK AZ ARABOK ...

FIGYEL A VILÁG

A TÖBBSZÖRÖS TÚLERŐVEL TÁMADÓ ELLENSÉG FELTARTÓZTATÁSÁRA

ELŐRE ÉS HÁTRA . . .
A felázott tunéziai úton, a német csapatszállító gépkocsik mellett, angol hadifoglyok gyúrják a sarat a gyüjtőtábor felé . . .

BAJTÁRSI SEGÍTSÉG
Tűz, por és embertelen hőség poklából a sebesültet a kötözőhelyre viszik . . .

TELITALÁLAT!
Az útkanyarulatban előbukkanó amerikai parancsnoki kocsit egyetlen ágyúlövés darabokra törte . . .

← EWALD MRUSEK
őrmester lovagkeresztet kapott a tunéziai fronton, mert 9 bajtársával napokig tartott egy fontos magaslatot a rohamozó angol századok ellen

A GÉPESÍTETT NÉMET NEHÉZ ÜTEGEK
az úttestről lefordított égő amerikai kocsik mellett vonulnak a harcvonalba

„KÉTSZEMÉLYES LAKÁS" A SIVATAGBAN
Tüzérek laknak benne s kiválóan álcázott ágyújuk készen várja az ellenséget

OLASZ KÖNNYŰ PÁNCÉLOSKOCSI TÜZHARCA A FRONT KÖZÉPSŐ SZAKASZÁN TÁMADÓ AMERIKAI EGYSÉGEK ELLEN

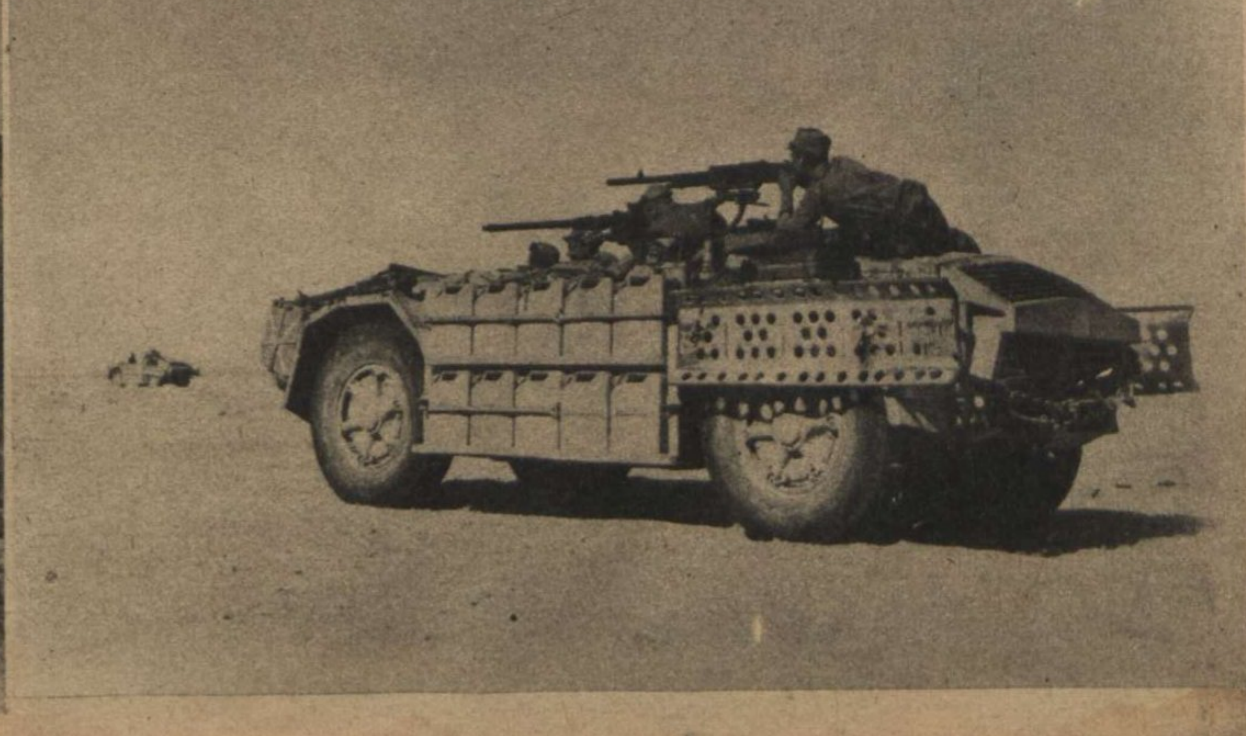

GRÁNÁT KÉSZÍTETTE A MEGFIGYELŐ HELYET

Angol gránát szakította be a ház oldalát s a német ejtőernyősök megfigyelő helynek használják a kényelmes rést — a rohamig . . .

BARÁTKOZÁS A SIVATAGBAN

Az arabs pásztor jó megfigyelő s az ellenséges csapatmozdulatokról néhány értékes felvilágosítást kihámoz elbeszéléséből a német járőr tolmácsa . . .

NEHÉZ ELLENSÉGES TÜZBEN HARCOLNAK AZ OLASZ PÁNCÉLOSOK

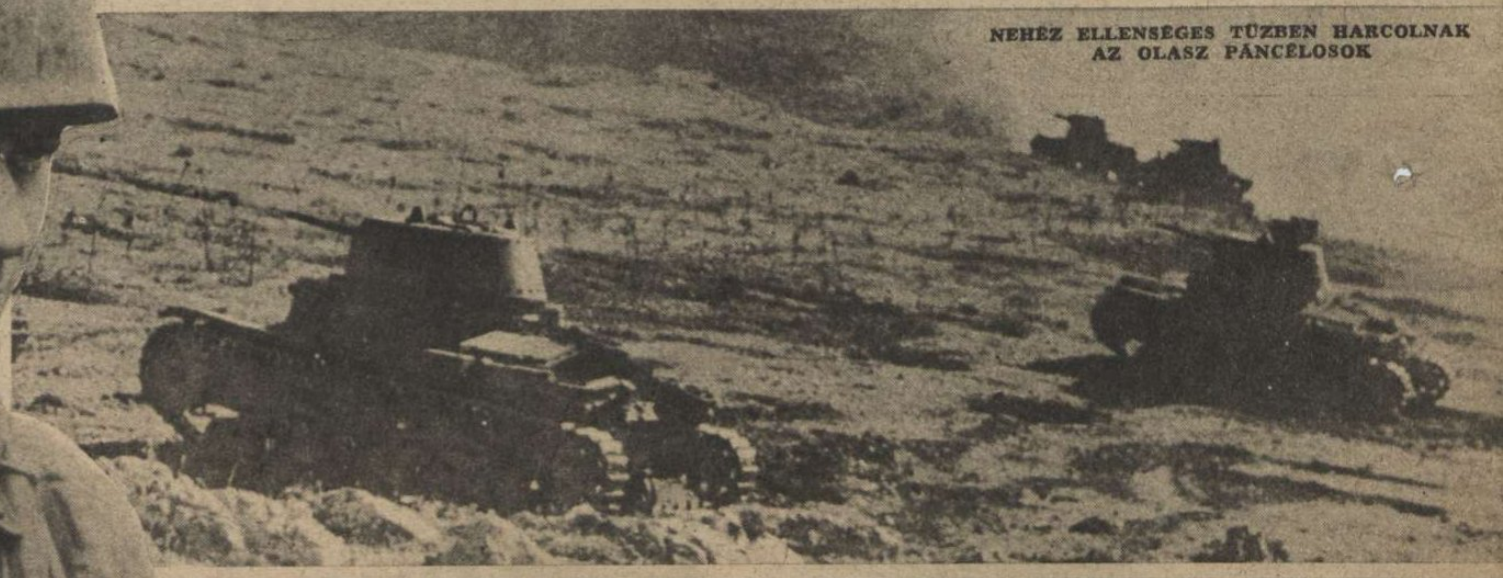

AZ AFRIKAI HARCOS

A fiatal ejtőernyős német katona sokszoros túlerő ellen harcol s Európa békéjét és szabadságát védi az idegenben

AHOL MEGSZORÍTOTTÁK AZ ELŐRETÖRŐ ANGOL ÉLCSAPATOT . . .

A keskenyvágányú vasútvonal mentén meghiúsult a bekerítő mozdulat s szétlőtt járművek és harckocsik torlaszolták el a felvonulás útját . . .

A KAIRUANI ARABOK EZREIT HAJLÉKTALANNÁ TETTE AZ AMERIKAI BOMBÁZÁS

A „szent város" bennszülött negyedeinek szétrombolása nagy felháborodást keltett Tunisz lakosságában . . .

NEHÉZ NÉMET ÁGYÚ ONTJA A TÜZET AZ AMERIKAI ÁLLÁSOKRA

NÉMET ÉS OLASZ SZÁLLÍTÓGÉPEK
egymást érő hullámai szállítják a hadianyagot Tunézia földjére ...

EMLÉKTÁRGYAKAT KERESGÉLNEK A BENNSZÜLÖTTEK
...előtt amerikai bombázók roncsai között, egy tuniszi város közelében

MEGIJEDT A TEVE A REPÜLŐGÉPEK ZÚGÁSÁTÓL

HARAGOS AMERIKAIAK
A célban fogták el őket az olaszok, amikor a kitűzött napi menetteljesítmény fáradalmai után pihenőre tértek...

AMERIKAI HADIFOGLYOK
Gyors kihallgatása a harcvonal mögött, a középső tuniszi fronton

A TUNISZI OLAJFÁK ZÖLD SÁTRAI FÖLÖTT, a repülőgépek a hősi harc énekét zúgják ...

TOVÁBB GÖRDÜLNEK ELÖRE A NÉMET HARCKOCSIK
a meghódított Kharkovból s a szovjet reményeit szétfoszlatja a verhetetlen erő!

PÁNCÉLGRÁNÁTOSOK SIKERES ELLENTÁMADÁSA A LADOGA-TÓ KÖRNYÉKÉN

A SIKER TITKA...
Egyetlen nehéz légelhárító ágyú, a súlyos té
csatákban 11 repülőgépet, 40 harckocsit és
kiserödöt semmisített meg a szovjetfronto

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

A semleges országok sajtójában egyre sűrűbben látnak napvilágot olyan hosszadalmas elmefuttatások, amelyek a szembenálló két óriás tábor katonai erejét próbálják egymással összehasonlítani, hogy a jövő eshetőségeit a szakértelem bizonyos látszatával jósolgathassák. A számokban és hadosztályokban történő tűnődéseknek nincs komoly értéke s a bírálatot és az ítéletet rendesen az elfogultság szüli, mert ebben a világháborúban élek, akarat, kitartás, vezetési fölény, felszerelés, roppant munkateljesítmény és a világhadműveleti helyzet dönti el a hadseregek sorsát, a mi legjobb meggyőződésünk szerint, a haladást és az emberiség fejlődését szolgáló *tengelyhatalmak javára!* Átmeneti hátrányok és jelenségek keveset számítanak a világot átfogó viaskodásban, *az időtényezőt* pedig az angolszászok és a vörös hadsereg nyilvánvalóan nagy ellenségnek tekintik, mert *a gyors győzelem elmélete* egyre nagyobb tért hódít a demokrata-szovjet szövetségesek között. A vörös hadsereg téli csatája és a tunéziai rohamok együttesen bizonyítják, hogy London, Washington és Moszkva urai türelmetlenül sürgetik a döntő eredményeket, hogy elébe vágjanak a fenyegető *búvárnaszádveszedelemnek* és felszabadított erőket tarthassanak készenlétben, az idegesen várt *nagy japán támadás súlyos napjaira...*

DÖNITZ VEZÉRTENGERNAGY
olaszországi látogatása során a lovagkereszttel tüntette ki Carlo Fecia tengeralattjáró kapitányt, aki több mint 100.000 tonna ellenséges hajóteret süllyesztett el. Dönitz felhatalmazást kapott az olasz hadvezetőségtől is, az óceáni offenziva vezetésére

A hadiszerencse sürgetése azonban nem biztosított különösebb eredményeket a szövetségeseknek. Timosenko előretörése a tavaszi iszapban ingadozik, Tunézia pedig, már igen nagy mértékben teljesítette kötelességét, *mert biztosította az időt Európa nyugati védőfalának kiépítéséhez...* A hadszintéri helyzet egyetlen komolynak nevezhető frontszakaszon sem igazolja az ellenséges hatalmak hírverésének frázisait s a tengelyhatalmak rendíthetetlen erővel készülődnek az új, nagyszabású összecsapásokra. *A sors és a döntés titkát a jövendő sűrű köde fedi...*

A szovjetfronton

véglegesen befejezettnek tekinthetjük a négyhónapos, elkcseredett téli csatát. A Don és Dnyeper között a németek 1350 helységet, közöttük 40 nagyobb várost és helyet foglaltak vissza és megakadályozták mindenütt a szovjethadvezetőség eredeti terveinek végrehajtását. *Új helyzet állott elő az arcvonalakon, a vörös hadsereg mindenütt tartózkodó magatartást tanusít; a német hadsereg ura a kezdeményezésnek s a szovjet kénytelen erőit az új követelményeknek megfelelő módon átcsoportosítani.* A szovjet a kevésbé veszélyeztetett frontszakaszokról kivonja a nélkülözhető tiszteket, altiszteket és műszaki csapatokat. hogy megerősítse velük seregeinek déli szárnyát, ahol a hadvezetőség megítélése szerint a legerősebb a német nyomás.

A vörösök hadműveleti ellanyhulása természetesen még nem végleges, de a szörnyű veszteségek pótlásn hosszabb időt igényel. Az év első negyedében 6410 páncélost vesztettek a vörösök s a márciusban lelőtt 1276 repülőgéppel együtt, a szovjet a háború megkezdése óta 37,283 repülőgépet vesztett! Az utolsó tíz napban csak a német hadsereg és a fegyveres SS kötelékei, 456 szovjetpáncélost lőttek szét s ezek a számok a pusztulásnak olyan arányát tárják fel, amely kétségtelenül bénára nyomorítja egy időre a vörös hadsereget.

Északon a Halász-félsziget vizein és a murmanszki partok előtt, a német légierő több hajót elsülyesztett. A finn arcvonalon élénk helyi csatározások folynak, de a vörösök seholsem érnek el eredményeket. A *leningrádi körzetben* a körülzárás áttörésére irányuló kísérletben a szovjet rendkívül sok páncélost vesztett. Leningrád vasúti berendezéseit és gyárait hevesen lövi a német nehéztüzérség. A *Ladoga-tótól délre* a tengelyhatalmak csapatai több súlyos támadást vertek vissza s az eredményes védekező harcok során két bekerített zászlóaljat megsemmisítettek. A hét végén visszavert szovjettámadás után, a megütközések gyujtópontjában is ellanyhult a vörösök harcitevékenysége.

Az *Ilmen-tótól délre, Sztaraja Russza* területén, az öt hét óta tomboló csata után a németek sikeres ellentámadásokkal megjavították állásaikat s mocsaras területekre szorították vissza az ellenséget. *Ezen a szakaszon február 23-ika óta a szovjet 61,460 halottat, 2978 foglyot, 293 páncélost, 26 ágyút és rengeteg nehéz és könnyű kézifegyvert veszített.*

A hét legérdekesebb képe:

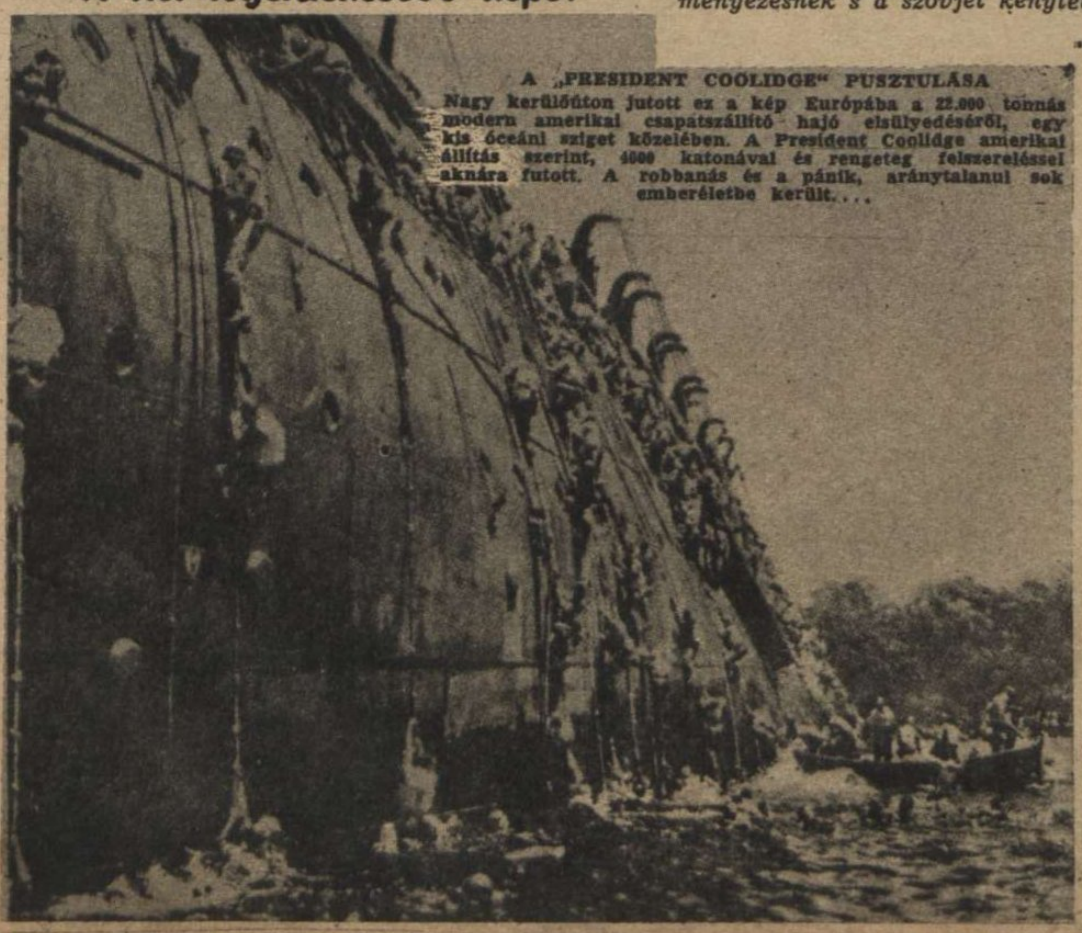

A „PRESIDENT COOLIDGE" PUSZTULÁSA
Nagy kerülőúton jutott ez a kép Európába a 22.000 tonnás modern amerikai csapatszállító hajó elsülyedéséről, egy kis óceáni sziget közelében. A President Coolidge amerikai állítás szerint, 4000 katonával és rengeteg felszereléssel aknára futott. A robbanás és a pánik, aránytalanul sok emberéletbe került....

NÉMET

Ezek a titokzatos hajók, „új harci eszközökkel", néhány nap alatt 5 angol tengeralattjárót süllyesztettek el...

A NÉMET BOMBÁZÓ KÖTELÉKEK SZÉTVERIK A SZOVJET UTÁNPÓTLÁST
s szakadatlan támadásaikkal megakadályozzák a vörös hadsereg átcsoportosítását

ELCSENDESEDETT BOLSEVISTA TÁMADÁS . . .

ÉS ÚJ FORDULATOK

Irta:
Rajniss Ferenc

A támadásokra hajszolt 37 lövészhadosztály és 23 dandár, a beosztott páncélos kötelékekkel együtt mérhetetlen veszteségeket szenvedett s 4 hadosztály és 5 dandár teljesen megsemmisült.

Rzsev és Vjazma szakaszán a német hadsereg végrehajtotta azokat a mozdulatokat, amelyek a régi állások kiürítése és a kijelölt új harcvonal elfoglalása érdekében váltak szükségessé, — pedig ebben a térségben volt a legerősebb a szovjethadsereg elkeseredett tömegtámadása. Vjazmától délre a *szuhinicsi fronton öt nap alatt 4 lövészhadosztályt semmisítettek meg a német gránátosok s a megmaradt csapatrészeket túlverték kiindulási állásaikon.* Kurszktól nyugatra a tengelycsapatok elfoglalták *Szevszk* városát s kemény utcai harcokban semmisítették meg a városban rekedt szovjetcsapatokat. *A Kurszktól nyugatra fekvő térségbe új szovjettartalékok érkeztek, de nem támadnak, hanem beássák magukat egy széles arcvonalon. Állásaikon igen sok asszony és gyerek is dolgozik, akiket a front mögül hajtottak ide a veszélyes kényszermunkára.* A *miuszi* frontszakaszon néhány sikeres előretöréssel a német csapatok állásaikat az oldaltámadások ellen biztosították. A *kubáni* északi arcvonal ellen a vörösök tovább folytatták heves rohamaikat s a napokig tartó küzdelem csak véres szovjetveszteségek után csendesedett el. *Novorosszijszk* körül egy szovjet ágyúnaszád csapatokat próbált partra tenni, de az egyesített légi és tüzérségi tűz megsemmisítette a merész kísérletet. A *déli arcvonalon* véges-végig *10 fokos meleget mutat a hőmérő* s a beállott olvadás miatt a haditevékenység a rohamcsapatok élénk helyi vállalkozásaira korlátozódott. A német légierő a frontok mögötti csapatösszevonások és szállítóoszlopok állandó bombázásával iparkodik megakadályozni a nagyobb szovjet hadműveletek kifejlését.

Tunéziában

az angolszászok általános támadásának második fordulója is befejeződött s az angol rádió is azt jelentette a hét végén, hogy Montgomery és Eisenhower csapattesteinek új átcsoportosítása vált szükségessé. A tengely hadereje a fokozódó nyomás következtében a hét folyamán kiürítette a déli fronton *El Hamma* és *Gabes* városát s ezzel meghiúsította a 8. angol hadsereg átkarolási kísérletét. Ahogy a svéd sajtó írja, *Rommel újra kibújt a harapófogóból, egyesült Arnim vezérezredes seregeivel s megakadályozta a középtunéziai amerikai erőcsoportoknak azt a tervét, hogy a tengelycsapatokat Maknasszi irányába történő előnyomulásukkal véglegesen két részre szakítsák.* Az angolszászok a hét közepén igen jelentős új páncélos és gyalogos erőket vetettek a küzdelembe s a kialakult mozgóharcokban *számbeli túlerejük kétségtelenül bebizonyosodott.* A tengelycsapatok az erős nyomást csak a jobb vezetés és a hősi küzdelem fölényével tudják elhárítani. *A hét végéig az angolok és különösen az amerikaiak emberben és hadianyagban súlyos veszteségeket szenvedtek s több helyen kénytelenek voltak egyelőre beszüntetni a további támadásokat.* A meggyöngült pontokon a németek és az olaszok azonnal ellentámadásokba lendültek, több betörési helyet felszámoltak s kedvezőbb helyi állásokat foglaltak el az új ütközetek megvívásához. A német zuhanóbombázók harci és kocsitáborhelyeket bombáznak s a földi harcokba való beavatkozásukkal egyenlítik ki az ellenség számbeli túlsúlyát. A vasárnapi hadijelentés szerint, *a tunéziai frontokon általános nyugalom volt s csak a déli és a középső frontszakaszról érkeztek hírek erős, de helyi jelentőségű harcokról.*

A tengeri győzelmek

hosszú sorozatáról számolt be a márciusi német egyesítő jelentés. A viharos tengereken és óceánokon március havában az angolszászok *149 hajót, összesen 926.000 tonnát veszítettek el* s az olasz tengeri és légierők által elsülyesztett 132.000 tonnával együtt *az ellenség hajóteréből 1,058.000 tonna hajótér sülyedt a tenger fenekére!* A Földközi tengeren az utolsó 4 hét folyamán a német repülők és *az új módszerekkel dolgozó tengeralattjáró-vadászhajók 8 angol búvárnaszádot, 4 torpédórombolót, 3 őrhajót és 1 aknarakóhajót semmisítettek meg és 4 torpédórombolót súlyosan megrongáltak.*

Az olasz torpédóvető repülőgépek a Földközi tengeri angol karavánokból 6 gőzöst sülyesztettek el, közöttük egy 15,000, egy 10,000 és egy 7,000 tonnás súlyosan megrakott szállítóhajót is.

Az angol légihaderő változatlanul folytatta a héten terrortámadásait az európai kontinens nyugati városai ellen, de veszteségei feltűnő módon megszaporodtak. Az angolok Berlin fölött 8, majd 27, Nyugatnémetország térségében 18, majd 33, Essen bombázásánál pedig 21, nagyobbára négymotoros bombázót veszítettek el. A német harcigépek Délanglia hadicélpontjait bombázták, különösen *Norwich*, azután *Selcombe* és *Eastbourne* gyárait és kikötői berendezéseit.

A légi terror alkalmazását egyelőre még lelkesen ünneplik Angliában, de a jelek szerint eljön az ideje a kijózanodásnak, amikor a francia, német, olasz és a holland városok lakónegyedeinek rombolásában az áldozat és az eredmény mérlege fokozatosan Anglia kárára romlik. A győzelem tiszta erői a történelmi szükségszerűségek földjéből sarjadnak fel, új vetésnek és aratásnak, a becsülettel küzdő és jószándékkal megbékülő emberek számára . . .

BÚVÁRNASZÁD-VADÁSZHAJÓ A FÖLDKÖZI TENGEREN

AZ ANGOL BUVÁRNASZÁD KÖZELÉBEN

Egymásután repülnek a súlyos vízibombák a vadászhajóról a Földközi-tenger vízébe
s a bátor támadást siker koronázza, mert

. . . . a tenger felszínén megjelennek az olajfoltok, az angol buvárnaszád pusztulásának biztos jeiel . . .

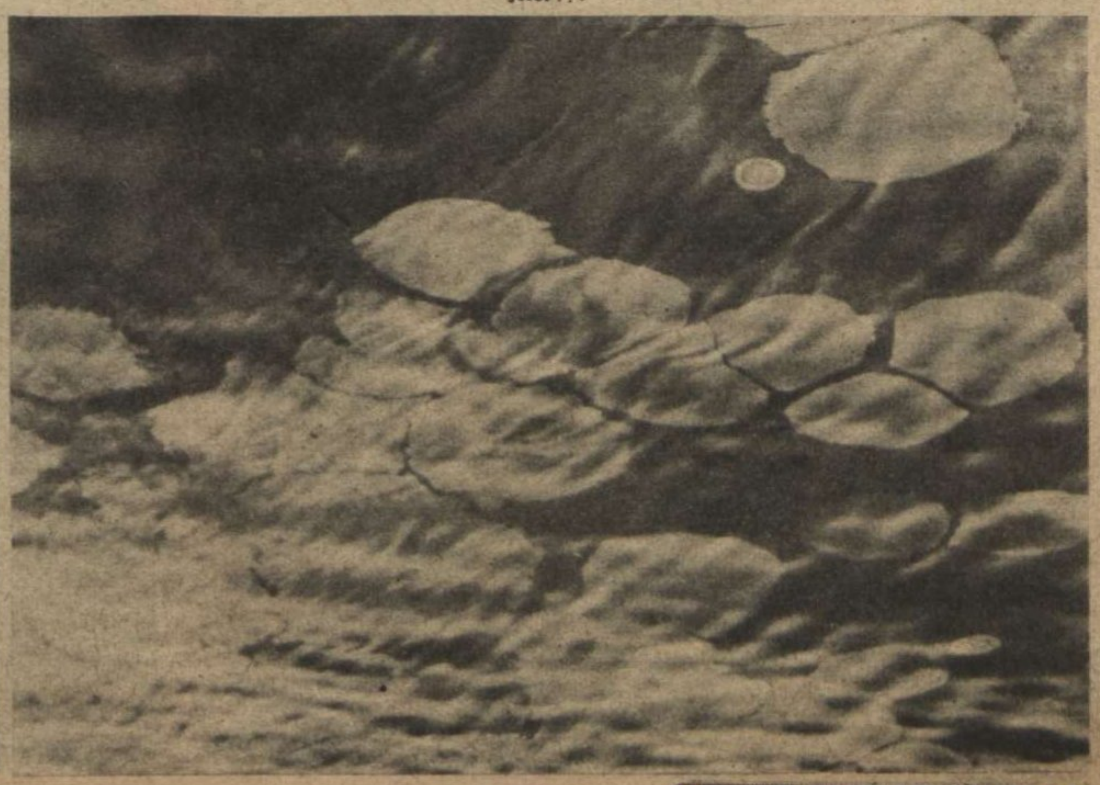

A jeruzsálemi

A ZSIDÓK ÉS AZ ANGOLSZÁSZOK

A MAGYAR FUTÁR EREDETI RIPORTJA

Nagy feltűnést keltett az elmúlott héten az egész világon, az emigrációba hajszolt jeruzsálemi főmufti hatalmas politikai beszéde, amelyet a berlini mohamedán mecsetben tartott, az angol uralom alól elmenekült hívei előtt, akik közül sokan már a mohamedán légióban harcolnak a tengelyhatalmak oldalán.

Amin El Husszeini, korunk legnagyobb mohamedán főpapja, két évtizeden át szívósan védte **Palesztina** jogait s felrázta az egész mohamedán világot a zsidók betelepítésének és országfoglalásának angol terve ellen. Az angolok minden arab megmozdulás mögött a jeruzsálemi főmufti hajlíthatatlan akaratát és szervező erejét sejtették, de hosszú ideig óvakodtak bebörtönzésétől, mert jól tudták, hogy **Amin El Husszeini harcát 250 millió muzulmán figyeli a legnagyobb rokonszenvvel s a nyílt erőszak súlyos következményeket robbanthat ki a brit birodalom afrikai és ázsiai részein ...** A világháború első évében az angol katonai parancsnokság Jeruzsálemben **internálta** a főmuftit s egész ezredet rendelt ki őrzésére. **Csodák-csodájára, Amin El Husszeini eltűnt a katonai őrségek sűrű gyűrűjéből s máig is ismeretlen, rejtélyes úton, biztonságosan megérkezett Európába ... A jeruzsálemi főmufti azóta a szellemi vezére a muzulmán népek szabadságmozgalmának s berlini beszéde, amelyben az arabs országokat a végső ellenállásra szólította fel az angolszászok és a zsidók világuralmi törekvéseinek meghiusítására, — eljut Afrika és Ázsia minden részébe és az elnyomott népek között megerősíti a felszabadulás vágyát a brit iga alól ...**

← Mohamed Amin El Husszeini imádkozik ... Kétszer menekült már meg a jeruzsálemi főmufti az angol fogságból, de tovább állja a harcot hazájáért és hittestvéreiért

A JERUZSÁLEMI MOHAMEDÁN FŐPAP BERLINI VILLÁJA
Amikor felkel a nap, a főmufti megjelenik az erkélyen, arcát Kelet felé fordítja s az Izlám távoli, szent városait üdvözli, napi munkájának megkezdése előtt ...

A GYÖTRELMES GOND, MESSZE, TÁVOL JERUZSÁLEMTŐL ...,
Amin el Husszeini a térkép mellett dolgozik s vasakarattal tervezi a jövendőt

A FÉLHOLDAS ÉS CSILLAGOS CSILLÁR ALATT, A FŐPAP ÜDVÖZLI SZÁMKIVETÉSBEN ÉLŐ HIVEIT

Főmufti

ELLEN KÜZD.

↑ **A BERLINI MECSETBEN**
a mohamedán világ felszabadításáról beszél a jeruzsálemi főmufti...

← **MINDEN SZEM A HARCOS FŐPAP FELÉ FORDUL...**
Amin El Husszein az első világháborúban mint török tiszt, fegyverrel küzdött Anglia ellen

→ **A FŐMUFTI**
elhagyja a mecsetet

IRÁKI ÉS KAUKÁZUSI
↓ önkéntes katonák várják a főmuftit a berlini mohamedán mecset előtt

A MECSET ELŐTT
körülveszik a főmuftit a mohamedán önkéntesek s hazájukról beszélgetnek vele...

A BÉKE ÉS A GONDOLKODÁS ÓRÁJA...
→ A jeruzsálemi főmufti berlini villájának kertjében. Az emberi jogok igaz hívei szívből kívánják, hogy Amin El Husszejni győzedelmesen térjen vissza hazájába...

Hogyan jelentik az ellenséges repülők lelövését?

Szigorúan ellenőrzik az eredményt, mielőtt a hadijelentésbe kerül.

Az angolszász repülőgépek elpusztításának 6 szabályos formája.

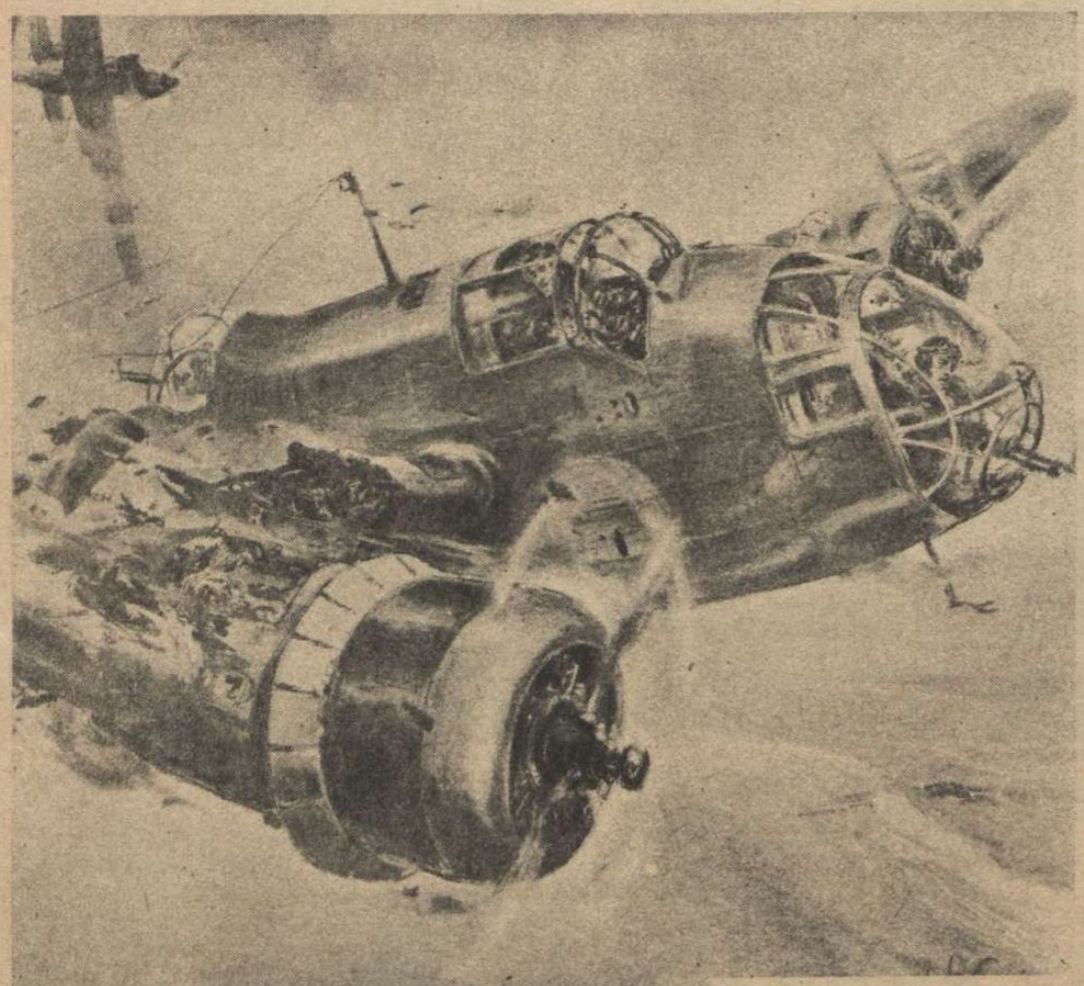

1. A német vadászrepülők pontosan kidolgozott kérdőíven jelentik a légi harc minden mozzanatát. Képünkön a tökéletes tűzhatás pusztító erejét láthatjuk. Az ellenséges bombázó egyik szárnyfelülete leszakadt, a motorok egyenlőtlenül húznak s a hatalmas gép széttörik a levegőben! A szemtanúk jelentése csak egyforma lehet...

2. Ez itt a második biztos pusztítási módozat. A vadász a légi harcban az ellenséges bombázó fölé kerül, lenyomja a föld felé és tragikus leszállásra kényszeríti. A gép összetörik és lángba borul. Az eredményjelentés ebben az esetben is tökéletesen megbízható...

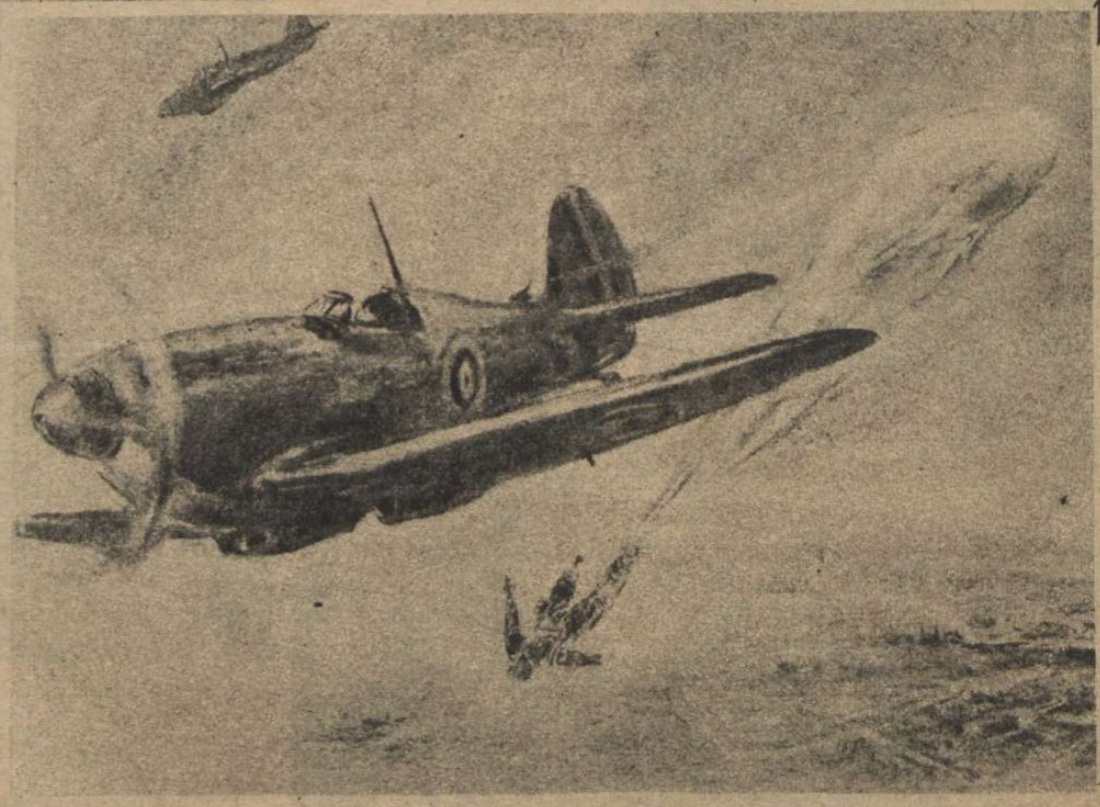

3. Az ellenséges vadász „kiszáll" a gépből. Ha a géppuskatűz fontos alkatrészét rombolja meg az angol repülőgépnek s a pilóta az ejtőernyőre bízza sorsát, akkor a gép elpusztulását szemtanú és fényképfelvétel nélkül is jelenteni lehet...

4. Ha kigyullad az ellenséges gép, — biztos és jelenthető a pusztulása, de a német vadász tartós megfigyeléssel igazolni köteles, hogy valóban lángba borult a gép, mert sokszor megtörténik, hogy golyó éri a motort s „olaj- és benzin-zászló" húzódik a gép után, amelyből nem támad tűz s az ellenfél elmenekül...

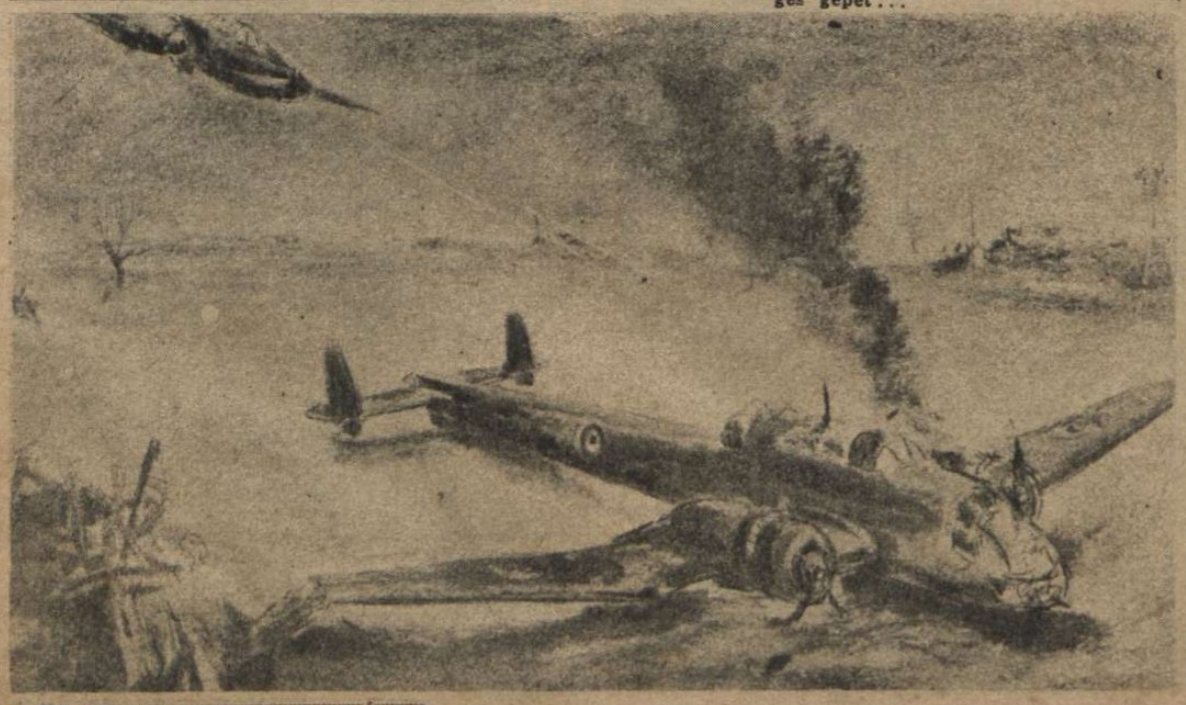

5. Megtörténik, hogy sikerül az ellenfél kényszerleszállása s ilyenkor a lelövést csak akkor szabad elkönyvelni, ha a vadász ismételt mélyrepülésekben, géppuskatűzzel felgyujtja az ellenséges gépet...

6. Ha az ellenfél, szétlőtt motorral a tenger fölött kényszerleszállásra kényszerül, a német vadász annak végleges lelövését jelentheti, mert a súlyos gépet gyorsan elnyelik a hullámok. A hadijelentésekből a kétes eredmények kimaradnak...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(33.)

— Te azt hiszed... — fuldoklott, — azt hiszed...?

Reményi Hugótól hallotta ezt a kifejezést s most használta először. Akkor maga is azt gondolta, hogy meg akarja vásárolni a bérkocsit, kicsit csodálkozott is, de aztán megértette s igen előkelőnek találta. Ez a csacsi asszony!

— Miért nevetsz ki? — szája sarkában már ott bujkált a sírás, mert mostanában mindenre oly érzékenyen reagált.

— Dehogy nevetlek! Csak... mulatságos, no, hogy azt hitted, meg akarom venni a fiakkert.

— De hiszen azt mondtad!

— Ez csak olyan pesti szólás. Itt nem azt mondják, hogy bérelek, vagy fogadok, hanem veszek. Most már tudod?

Hozzálépett, megsímogatta a haját s békéltetőn babusgatta, de szeme közben az ablakra tévedt, amelynek üvegén át a város esti fényei integettek be a szobába. Rőt ragyogás volt ez, amelybe néha villámként hasítottak bele a villamoskocsik áramszedőinek kicsapó szikrái. A kis asztali lámpás bágyadt világa nem tudta elnyomni a kinti élet hívogató fényeit, amelyek Judát hívták, a falakon átörő dallamos szóval és jelekkel.

— Megyünk vacsorázni...

— Hová?

— Majd kitaláljuk, míg öltözködöl.

— Mennyit kell itt öltözni! Otthon mégis jobb...

— Ha majd itt lakunk, itt is jó lesz. Nem megyünk ki minden este valahová.

Engedelmesen fordult a szekrény felé, hogy ruhát keressen, de közben mély sóhajtás szakadt fel melléből. Az a homályos érzés volt benne, hogy a boldogságnak vége. Szerette Judát, a maga módján, tartózkodón és szemérmesen, remegett érte s úgy tűnt neki, hogy egészen elveszíti, mióta itt vannak Pesten. Vajjon csakugyan máskép lesz-e, ha már otthonukban élnek ebben a zúgó, morajló, soha meg nem pihenő városban? Vagy még jobban eltávolodik tőle a férfi, elragadják üzletei, barátai, s neki nem jut belőle más, mint a lopott percek s az éjszaka csendjében egy-egy fáradt ölelés? Az első napok öröme és csodálata megkeseredett benne, s miközben egyedül üldögélt a szállodai szobában, hallgatva a lift szüntelen zümmögését, a villamoscsilingelést, kocsik robogását, emberi lármát, vagy járt maga is az utca forgatagában, Reményinével, gyűlölni kezdte Pestet.

— Nem vagy nagyon fáradt?

— Nem, — tiltakozott bágyadtan, — egyáltalán nem.

S titokban szétmorzsolt tenyerével szeme sarkában egy könnycseppet. Roskadjon le a székre, engedjen utat fájdalmának és kétségbeesésének, kezdjen zokogni? Mit mondjon mást? Juda örülni akar, biztosan neki is örömet kíván szerezni s nem érzi, hogy képtelen vele lépést tartani. Az asszony örök ösztöne parancsolta: mit kell tennie. Csak ellentmondani nem szabad, ezt érezte. Futni kell a férfi mellett, összeszorított fogakkal, mert egy napon majd tehernek találja, koloncnak az életén és szabadulni akar tőle. Mennyi nő van ebben a városban, s úgy látta, mind szebb, kívánatosabb nála. Juda megnézte őket az utcán, leplezetlen kíváncsisággal, s ez félelemmel töltötte el.

— Siessünk, fiam...

Összerezzent.

— Igen... Mindjárt készen vagyok.

— Aztán majd kipihened magad, holnapután hazautazunk.

— Hála Istennek... — szakadt fel belőle a megkönnyebbülés, de aztán ijedten nézett Judára, nem rosszallja-e szavait.

— Vágyol megint otthon lenni, tudom. Nem neked való már ez a sok szaladgálás. Majd elintézek mindent magam, s csak akkor hozlak Pestre, ha készen lesz a lakásunk.

Nézte gyámoltalan mozgását, széles csípőjét, elváltozott arcát, ezt az egészen idegen asszonyt, aki egyáltalán nem hasonlított a régi, csinos Rozelére. Másképpen lesz vajjon, ha megszüli a gyermeket? Újra megszépül? Vagy hízásnak indul, mint az anyja s egész életén át egy fiatalabb Jetta lesz mellette? Zsíros arccal, szemölcsökkel, pihegő mellel s elvastagodott hanggal? Nem valami szép kilátás... Ámbár... Ámbár annyi csinos nő szaladgál ebben a városban. Az ember vigasztalódik. Kis színésznők, táncosnők az orfeumban, ó, van miben válogatni... El is képzelte, hogy valahol egy diszkrét lakásban várja illatosan, karcsún, fiatalon egy hölgy, akivel együtt vacsorázik az ember, pezsgőt iszik és örül. A feleség otthon ül, neveli a gyermeket és megkapja a tiszteletet, — mit akar még többet?

— Mehetünk.

Fejébe csapta a kalapot s fütyörészni kezdett, úgy dugta a zárba a kulcsot, aztán lassú léptekkel Rozele után indult, aki akkor már, kacsázó járásával, a lépcsőkhöz ért. Karonfogta, annyi gyöngédséggel, mintha máris megcsalná, s némi bűnbánatot érezne emiatt. De könnyű és nyugodt volt, épp, mint akkor, ha egy fogas üzleti ügyet magában elrendezett, s az utolsó lehetőséget is szambavéve tudta: meglepetés nem érheti és veszteséggel nem zárja a vállalkozást.

MÁSODIK FEJEZET

Az út két oldalán már töltögették a kukoricát; sűrű, sötétzöld lándzsái közt tarkaszoknyás asszonyok, leányok hajladoztak s ártatlan szemérmetlenséggel mutogatták a ruha alól kivillanó nap-nemlátta térdüket, vaskos combjukat a keserűillatú porcfüveknek, kövér dudváknak és kék szarkalábaknak, meg a szürke mezei pockoknak, amelyek riadtan futkostak a felvágott, melegen párolgó rögök közt. Az éjszaka esett; a földnek ingerlő szaga volt, a levelek hónaljában hűs cseppekben gyűlt meg a felhők vize s ha a kukoricaszárakhoz értek a munkálkodók, rájuk permetélt. Néha, messziről, a harmadik dülőből, vagy még távolabbról, mintha fényjeleket adtak volna: megvillant egy-egy kapa, amelynek vasát ragyogóra koptatta már a fekete föld, leszedve róla a téli rozsdát s most megsajdult a ráhulló, fehér napragyogásban, ahogy a kocérral tisztogatták. A békés határ felett nótaszó szállott elnyújtva, gazdátlanul. Valahol egy legény harsogta túláradó kedvében s a kukorica közt hajlongó leányok utánahallgatóztak, mint egy hívó kiáltásnak.

Az ég izzott, sápadt kékjén lehelletnyi fehér felhőrongyok úsztak tova, magasan, s ha keresztezték a nap útját, halvány, hideg árnyékot vetettek a búzaföldekre, kukoricásokra, meg az erdős dombok távoli, sötét vonulatára.

A hintó kerekei felverték a sűrű, meleg port s az lomhán úsztatta utána szürke fátylát sokáig a mozdulatlan levegőben. Üres parasztszekér csörömpölt szembe, s a deszkaülésen pipázó legény messziről megismerte a parádés lovakat, meg a kocsis pirossujtásos mundérját. Kitért, egészen a füves árokpartra: hadd férjen a méltóságos uraság robogó fogata. Köszönt is, tasla, zsíros kalapját megemelve, de aki a hintó ülésén hátradőlve, mozdulatlanul, viaszfehér orcával, lehunyt szemekkel vitette magát, észre se vette. Nem látta az alázatos parasztot, a kövér búzatáblákat, a kukoricát, a vigasztalóan kék eget, s nem érezte a megázott földek nehéz, meleg szagát, amely a termékenység ígéretével volt tele. Csak néha nyitotta fel szemét, s pillantott előre, a falu tornya felé, kívánva, hogy bár soha oda ne érnének a futó lovak, soha el ne jutna odáig, ahol az ákácok közt a magasranőtt fenyők, jegenyék, sötétlombú vadgesztenyefák mutatták: hol nyújtózik a parasztporták közé az erdőnyi park s hol van a ház, amelyről nem tudta, vajjon a magáénak mondhatja-e még.

De a lovak szaporán ügettek, egyenletesen, fáradhatatlanul szedegetve lábukat, ismerős ütemre, amelyben úgy el tudott gyönyörködni máskor s a torony egyre nőtt, egyre közeledett.

Gyéressy Ádám Munkácsról tartott hazafelé.

Kora reggel hajtatott be a városba s nem is időzött jóformán semmit, a lovak alig abrakolhattak a beálló udvarban. A kocsis nem értette: miért hajszoltatja a jószágokat, miért fogat be olyan gyorsan. Azt hitte, beteg az úr, mert arca fehér volt, mint a vászon s a hangja fáradt és rekedt, ahogy parancsolt.

— Mihály, megyünk haza...

Szerette volna megkérdezni, mi baj, vagy miért nem mennek valamelyik orvoshoz, hiszen a városban kéznél van tíz is. Az úton szorongva hallgatózott, s gyakran hátranézett, párszor meg is állt, mintha a kerekeket kellett volna megvizsgálni s egy lopott pillantást vetett gazdájára, aki merev szemekkel ült a bőrpárnán, ölébe csüggesztett kézzel. Csak valami ne érje, míg az úton vannak, — szorongott a hűséges cseléd. — Tán a szél kerülgeti? Szegény apja is abban halt meg, hirtelen, az udvaron esett össze s már nem is volt benne élet, mire a kastélyba bevitték. Igaz, az vérmes, kövér ember volt és hetven esztendős... Máskor beszélgetni szoktak, Gyéressy kérdezősködött mindenféléről, most egy szó nem hagyta el a száját egész úton.

Csak ült, némán, fehéren, viaszos szájjal, s homlokán hideg verejtékcseppek ragyogtak.

Mindennek vége...

Már akkor rosszat sejtett, mikor két nappal ezelőtt levelet kapott Munkácsról s egy ismeretlen nevű zsidó arról értesítette, hogy váltói, amelyeket a vén Nussbaumnak adott, nála vannak. „Szíves figyelmébe ajánlom Méltóságodnak, — sziszegték feléje az olcsó levélpapírról a betük hideg kacskaringói, — hogy elfogadványai, amelyek visszleszámítolás útján jutottak Cégem tárcájába, három nap múlva lejárnak. Kérem, hogy a váltók rendezéséről a lejárat napjának déli tizenkét órájáig kegyeskedjék gondoskodni s vagyok mélységes tisztelettel Méltóságodnak alázatos szolgája, Brandstein Juda."

— Ki lehet ez? — töprengett. Miféle céghez kerültek az ő váltói, amelyeket meg kéne hosszabbítani? Nem emlékezett, hogy a nevet hallotta volna valaha. Bank ez? A levél nyúlós udvariassága mögött valami vad fenyegetést érzett, a csúszómászó szavakban gúnyt és diadalt. Kétszer is elolvasta a sorokat, amelyek úgy megragadtak emlékezetében, mint a végzet ítélete s nem is felejtette el őket többé. Ismételgette magában, míg ott ült dolgozó szobájában s vizsgálgatta a semmit se valló borítékot, az olcsó, lila bélést, a bélyeget, a papirost, a kanyargós igyekvő írást, s a papír alján a nevet, amelyet különös gonddal, olvashatóan, minden betüjét külön rajzolva vetettek oda, elmondta számtalanszor, hangtalanul mozgó szájjal, míg hajadonfőtt sétált a kertben, a legsűrűbb bokrok közt, ahol senki se látta s felriadt velük éjszaka a sötétben, mikor az egész ház aludt, a táj csendesen ringatózott az éjszaka kék vizében s a jázmincserjében csattogott a fülemile.

Mikor megkapta az átkozott levelet, mindjárt fogatni akart, hogy bemegy Munkácsra és tisztázza Nussbaummal: mi történt. Aztán mégis maradt. Soha nem szeretett szemébe nézni a dolgoknak, s egy halvány remény volt benne, hogy tévedés történt, nem az ő váltóiról van szó, hátha minden szépen rendbejön magától. Ha nem? Akkor elég lesz az utolsó percben megtudni az igazságot. Ma már nem birta tovább. Hajnalban kelt, s miközben beretválkozott, a tükörben észrevette, hogy halántékán két nap óta mennyivel több az ősz hajszál. Bosszúsan ült a hintóba s azt forgatta magában, hogy a zsidót szakállánál fogva kihúzza az utcára, ha valami csúfságot tett vele. Volt ideje gondolkozni, s egész úton a le-

hetőségeket latolgatta. Végül abban állapodott meg önmagával, hogy valószínűleg semmi baj nem lesz, a vén uzsorás egy új fogást talált ki, hogy a kamatot felsrófolja. Ijeszteni szeretné, — ennyi az egész; majd sír és jajgat, átkozza magát, megesküszik, hogy elfogyott a pénze, azért kellett idegen kézre adni a

váltókat, de a prolongálásnak semmi akadálya sincs. Mindössze két percenttel magasabb a kamat és valami költség is kerülközött. Pár száz pengővel többről kell kiállítani az új bélyeges papírt s hat hónap haladékot kapott... Akkorra jön az aratás, valamit kifizet, s a többi... a többi még nagyon messze van... Egészen megvígasztalódott és mosolyogni szeretett volna riadalmán. Vénülök, — mondta, — s vénasszonyos szokásaim támadnak...

A kocsit otthagyta a beálló udvaron, gyalog ment el Nussbaumhoz.

Az öreg zsidó nyájas mosollyal, de kicsit szorongva fogadta. Beszólította az irodába a pipás könyvelőt is, aki makacsul megállt az ajtó mögött és nagyokat pislogva várakozott.

— Majd mindjárt... — intette a bankár, — nem látja, hogy a méltóságos úrral van dolgom? De azért csak maradjon, a méltóságos úr rövid ideig lesz a vendégem ma, sajnos... Aztán majd elintézzük, amiért hívtam...

— Mi van a váltókkal? — kérdezte szigorúan. — Miféle leveleket irkálnak nekem maguk?

— Was? Hogy-hogy maguk? Méltósága kiről beszél? Én semmiféle levelet nem írtam, — r. ntegetőzött és a pénzszekrény mellé húzódott.

— Hát ez mi?

Elővette zsebéből az összegyűrt papirost és elébe dobta az asztalra.

— Miféle komédiát űznek velem?

Nussbaum nagy gonddal betűzte a sorokat, száját is mozgatta hozzá, aztán alázatos mosollyal csóválta meg a fejét.

— Nem komédia, méltóságos uram... Ez egy valódi levél Brandstein Judától. Ismerem az Unterschriftjét... Egy echt üzleti levél.

— Mi köze van annak a Brandsteinnek, vagy hogy hívják, az én váltóimhoz, amikre maga adott kölcsönt?

— Ja? Ezt tetszik kérdezni? Hát az is ott áll a levélben... Visszleszámítolás volt, könyörgöm... Az öreg Nussbaum egy szegény zsidó, méltósága, de szíve neki is van. Mindennap jön hozzám valaki, hogy Nussbaum bácsi így, Nussbaum bácsi úgy... pénz kéne, mert kártyáztam, vagy ezt csináltam, azt csináltam, vagy semmit se csináltam, csak adjon pénzt, öregem, itt a váltó... Hát miből, kérdem mély tisztelettel, méltósága? Miből? Én egy koldus kis zsidó vagyok, nem áll zsákkal nálam a bankó... Bár állna, én úgy éljek, tudnám használni... No, de ha jönnek, pénzt kell adni, mert az uraságák megharagszanak rám... Az Isten engem őrizzen attól. Hát hogy jutok pénzhez? Visszleszámítoltatom a váltókat... Veszítek rajta, auf meine Ehrenwort... De mit csináljak?

Gyéressy legyintett:

— Hagyja a siránkozást... Nem érdekel... Azt mondja meg, mit csinált a váltóimmal! Hol vannak?

— Jaj, méltósága, ne tessék ilyen haragos lenni... Szavamra egy frászt kapok, ha kiabálnak velem. Egy félénk öreg zsidó vagyok...

— Hol vannak a váltók?

— Mondtam, méltósága... Brandstein Judánál...

— És? Mi lesz akkor?

Nussbaum kifordította tenyerét és két sovány, hegyes válla közé húzta a fejét, szemöldöke pedig táncolt vastag orrgyöke, meg homloka közepe közt, nevetséges ráncokat gyűrve a pergamen-száraz bőrön.

— Honnan tudjam, könyörgöm? A váltók Brandstein úrnál vannak... Jaj, az az átkozott jó szívem, micsoda bajokba sodor engem... Most itt van ni, kellett nekem megszánni valakit... A méltósága haragszik rám, pedig semmi rosszat nem akartam... Hát nem mindegy, hogy azok a váltók kinél vannak?

— Lesz-e prolongálás? Erre feleljen, vén uzsorás!

A bankár szakállát morzsolgatta.

— Hát biztosan... Brandstein Juda nem olyan ágrólszakadt szegény zsidó, mint én... Az egy ajser ember... Annak nem kell úgy minden fillér, mint nekem...

— Hol van az az ember? — csapott az asztalra ingerülten.

Látta, hogy a vén ravasz uzsorással nem boldogul. Meg akarják nyúzni, összefogtak ketten ellene, ki tudja, hány ezresébe kerül majd a játékuk. Túl akart lenni minél hamarább az egész csúf ügyön, lásson most már tisztán.

Nussbaum megkönnyebbülten lélegzett. Ő is örült, hogy semmi nem történt, egész idő alatt az járt eszében, hogy ez a haragos úr Brandstein Judát már megverte egyszer, s az ő szakállát is megtépdesheti. A könyvelőt is azért hívta be, hogy a segítség közel legyen. Nem, semmi baj nincsen. Lassan odahúzódott az íróasztalhoz, mintegy tekintélyének és bátorságának hangsúlyozására rátámaszkodott, azzal a mozdulattal, ahogy a kereskedő a pultra szokott, kissé görnyedt, szolgálatkész testtartásban. Megmondta a címet, de már bánta is, hogy a pénzszekrény mellől kibújt, mert Gyéressy Adám arca bíborvörösre gyúlt, s kezei ökölbe rándultak, mintha görcs szorította volna össze az ujjait.

— Miii? — kérdezte.

Most emlékezett vissza, hogy abban a házban lakik Groszmann Oziás s egyszerre látta a nyurga, mosolygó, fekete zsidó fiatalembert is, aki *akkor* szemközt állott vele a lakásban, kezében a váltókkal, a fia váltóival. Brandstein Juda... igen... az volt, a másik uzsorás veje, akit tisztességre tanított a lovaglóostorral. S annak a kezében vannak most a váltói...

— Gazember... vén gazember...! — mormolta.

Tagjaiból egyszerre elfutott minden erő, még düh se fűtötte már; lábai ólmosan nehezek voltak, feje mellére csuklott. Egy torz végzet hideg szárnycsapásait érezte feje körül, szeme szárazon égett. Hát csapdába került... Hurkot állítottak neki, mint a nagy vadnak az erdei parasztok, s várták, míg beleesik. Most mit tehet? Menjen el abba a házba, s könyörögjön az ütésért bosszút szomjazónak? Alázza meg magát előtte. kunyoráljon haladékot? Vajjon azért vetette ezt a kelepcét, hogy kiengedje belőle?

Némán fordult sarkon s fáradtan vonszolta ki magát az utcára.

A járókelők kitértek előle, s titokban megfordultak utána: ijesztő volt hamuszürke arca, s tág szeme, amely pillantás nélkül meredt előre, akár az alvajáróké. Ment, maga se tudta merre, a kanyargós közökön át, mintha hallhatatlan hívásnak engedelmeskednék, vagy nyakán láthatatlan póráz feszülne s annál fogva vezetné valaki.

A házat már messziről megismerte. Most állványok fogták körül, kőmívesek dolgoztak rajta, éppen a falát festették sötét sárgára. Az ablakok üvegén végigfolyt a festék s rászáradtan olyannak tetszett, mintha vércseppek fröccsentek volna reá.

Úgyet se vetettek feléje az emberek, mikor belépett az udvarra.

— Brandstein urat keresem... — mondta fakó hangon egy csepűhajú rutén cselédlánynak, aki a konyhaajtó előtt vödröt mosott.

— Tessék csak, ott elől... Mindjárt szólok neki. A fiatalasszony a szobában van.

— Megvárom itt, küldje ki...

Míg várakozott, gépiesen tekintgetett körül a virágágyakon, s a napra kirakott, kövér, tarkahuzatú párnákon, amelyek két székre támasztott létrán guggoltak, mint elhízott, háttal fordult lomha madarak. Hátul, elkerített baromfiudvarban tyúkok kapirgáltak és nagy falka csirke szemezett egy ócska tepsin. Kicsi csőrük szaporán kopogott, mintha apró dobokat vertek volna.

— Mi tetszik? — riasztotta meg egy türelmetlen hang.

A veranda ajtajában állott Brandstein Juda. Kezét zsebébe dugta, szájában szivar füstölt, s felsőbbséges tekintettel mérte végig vendégét. Ugy tett, mintha soha nem látta volna, pedig hátulról megismerte szikár alakját, ősz fejét s a rajta lévő ruhát is Ó, hát Gyéressy Ádám megint itt van a Groszmann-házban... Isten hozta a méltóságos uraságot, a zsidó tartja szerencséjének, hogy hajlékában tisztelhet egy ilyen nagy urat... Lehet, hogy emléktáblát is csináltat háza falára, megörökíteni a nevezetes napot.

— Mi tetszik? — ismételte mégegyszer, mert a vendég nem felelt. — Engem tetszik keresni?

— Igen... azt hiszem... Brandstein Juda, ugye?

— Az vagyok. Parancsoljon...

Invitálón intett s félreállt az ajtóból.

— Odabent tán kényelmesebben tárgyalhatunk. Nem szoktam vendégeimet az udvaron fogadni.

Gyéressy még mindig nem mozdult. Szeme rátapadt a ház gazdájára, erre az oly ismerős és mégis más emberre. Csakugyan az a Brandstein Juda volna ez! Semmi kétség, az arc nem változott, de a mozdulatai, szavai, egész magatartása, — nem, ez valaki más. Nyoma sincs rajta a félszegségnek, s a fokhagymaszagnak, amely minden munkácsi zsidóból árad, akkor is, ha soha nem eszik hagymát.

Lassan lépkedett a nyitott ajtó felé, Brandstein Juda szemepillantásától kísérve. A szoba hűvöse megcsapa arcát, mint egy sírboltié. Talán oda is lép be most: a sírboltba, ahonnét nincs többé szabadulás.

— Foglaljon helyet... — mutatott széket a házigazda. — Kihez van szerencsém?

Csakugyan nem emlékezne? Elfelejtette volna az ütést, vagy azt, aki arculvágta, megszégyenítette? Hiszen az ostorcsapás keskeny csíkja még most is meglátszik ábrázatán... Hamarább elmúlt volna a bosszúszomj, mint az ütés nyoma? Bemutatkozzék? Kezetnyújtson? Ó, micsoda nyomorult helyzet...

— Ne tréfáljon, kérem, — mondta lassú, rekedt hangon, — mi már ismerjük egymást. Maga se felejtett el engem, mint ahogy én is tudom magáról, kicsoda. Gyéressy Ádám vagyok...

— Iiigen... — nyújtotta a szót Juda, aki ennek a találkozásnak minden mozzanatát, hangsúlyát előre kigondolta magában s a játékból nem engedett. — Most már tudom... Valóban nehéz lett volna méltóságodat elfelejtenem... Legalábbis a nevét... Az arcára, őszintén szólva már nem emlékeztem. Az ember annyi adósának az arcát látja életében... De vannak emlékek, amelyek nem múlnak el és nevek is, amiket megjegyez az ember. Hát mivel szolgálhatok?

— Mondtam már, hagyjuk a tréfát...

— Ki tréfál? — mosolygott Juda. — Eszemben sincs tréfálni, de igazán nem találhatom ki, miért keresett fel engem éppen méltóságod.

— Hiszen levelet írt nekem... A váltók miatt...

— Folytatjuk. —

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 12 P, félévre 6 P, negyedévre 3 P. Egyes szám ára 24 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. offset-körforgógépén, Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

A XX. SZÁZAD VONATÁN

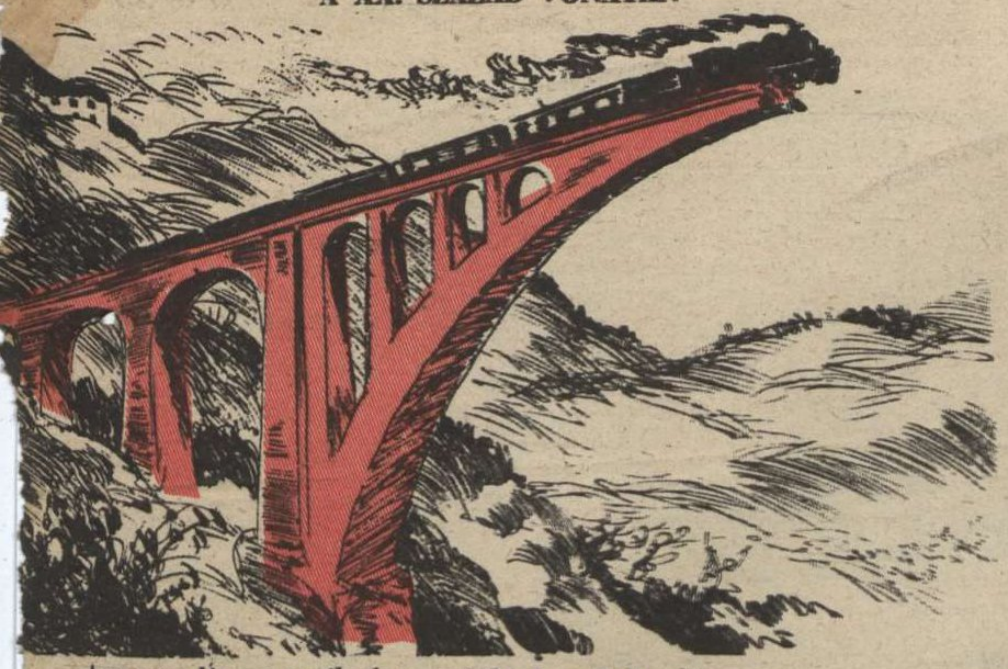

Azt mondja az egyik úr a másiknak a 3. kocsiban:

— «Egyáltalán nem vagyok megelégedve az ülés rugózásával. Kényelmet és nyugalmat akarok a pénzemért!...

A WALL STREET ÁRNYAI

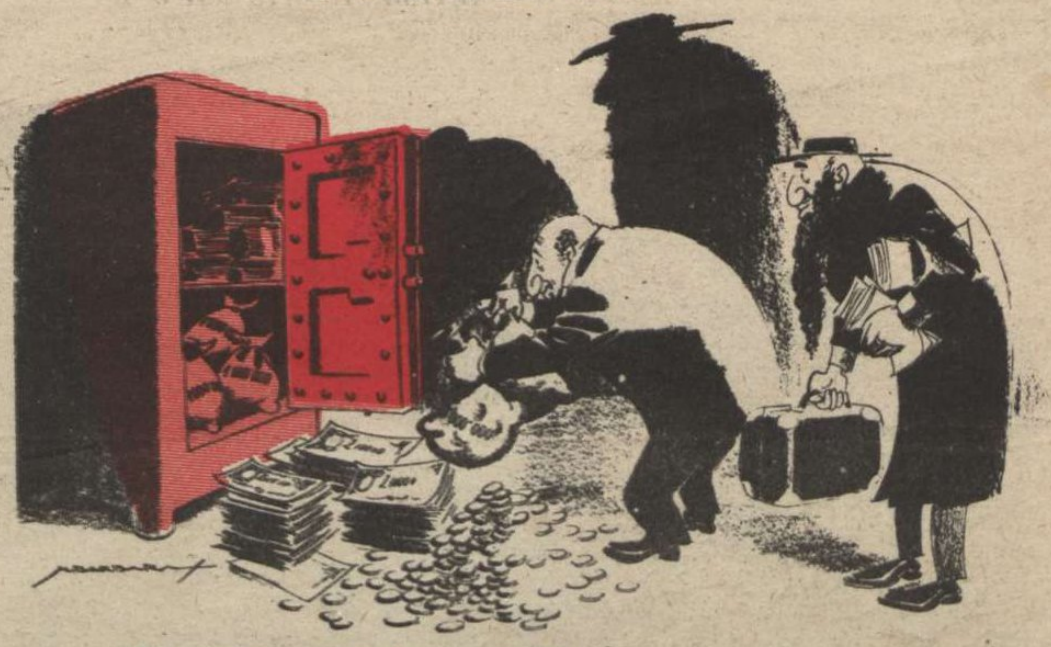

Lévi Sámuel: *«Látod kedves Ábrahám, mi tudjuk, hogy mire jó a háború...»*

(Marc' Aurelio.)

CSAK SEMMI ILLUZIÓ!

— Tudja maga, Rozenstock, hogy az a vilas vizsgálat avval az antropológiával nem olondság? Az ember eldobja az iratait, odaegy, megvizsgálják s hátha kiderül, hogy em is vagyunk zsidók?...

— Nézze, Buxbaum, — ha az az antropológa egyszer magára néz, akkor már az írásait is nugodtan megmutathatja...

CSALÁDFA TAVASZI NYESEGETÉSE

— Hallja, kedves főkertész úr, ha már levagdosta az egész családomat, miért nem fűrészeli le ezt a maradék öreg zsidót is.

SZÜLŐI GONDOK:

— A fekete piacra adjuk a kicsikét?...

NEDVES HALÁL AZ ÓCEÁNOKON...

SZTALIN, A BÉKEBARÁT...

ANGLIA: — A TÁMASZPONTOK TÁMASZPONTJA...

IGY LÁTTA ANGLIA 1932-BEN...

Low, a leghíresebb angol karikaturista rajza a szovjetoroszországi zsidókérdésről.

A külföldi érdeklődő: — *«Na és hogy élnek itt a zsidók?»*

Az elvtárs: *«Tudja kérem, — nálunk már egyáltalán nincsenek zsidók. A zsidók egyszerűen oroszok, olyanok mint mi...»*

A lapot kéri:

Cím:

Tábori posta szám:

ELLENTÁMADÁSRA INDULNAK A NÉMET HARCKOCSIK
A TUNISZI HADSZINTÉREN

OLASZ PANCÉLTÖRŐK FOGADJÁK
AZ ELŐNYOMULÓ ANGOL HARCKOCSIKAT